Icoana preluată de [aici](#).

Viața Sfântului Calinic al Edessei

8 august

Această versiune a vieții Sfântului Calinic reprezintă traducerea unor pasaje din cartea:

[St. Kallinikos of Edessa, Pella and Almopia, de Metropolitan of Nafpaktos Ierotheos, 3rd edition, 2021, Birth of the Theotokos Monastery \(Pelagia\).](#)

Mediul familial

Familia Sfântului număra 12 persoane: bunicul Athanasie (preotul satului unde locuiau) și soția, preoteasa Spiridula, părinții Gheorghe și Ecaterina și cei opt copii ai lor. Dimitrie, viitorul Sfânt Calinic, era al patrulea copil. Toți membrii stăteau în jurul mesei alături de alți oaspeți. Atmosfera din familie era una binecuvântată și puternic ancorată în bună rânduială. Unele dintre cele mai mari virtuți ale familiei erau ospitalitatea și iubirea celorlalți oameni. Oricine trecea prin sat era primit de părintele Athanasie. Întotdeauna trimiteau mâncare și altor oameni, dar mai ales la sărbători. Mama sfântului trimitea întotdeauna prima porție de mâncare unei femei sărace. Când micul Dimitrie a spus cândva ca mai întâi să mănânce ei și apoi să ducă mâncare doamnei N., mama lui i-a spus că mai întâi trebuie dat celor săraci și ce mai rămâne să fie pentru ei. În curte nu aveau câine pentru că părintele Athanasie nu era de acord. El spunea că la casa preotului nu trebuie să fie câini pentru ca nu cumva oamenii care doreau să vină să fie descurajați de prezența câinilor.

Ambii bunici erau din satul Mavrosklavo, din apropiere de Thermo, din regiunea Trihonida. Mai târziu, locuitorii s-au mutat în Sitaralona, însă până au avut o nouă biserică, au continuat să meargă la biserica Adormirea Maicii Domnului din Mavrosklavo, la o distanță de aproximativ 45 de minute. Căsătoria bunicilor a venit după rugăciune. Spiridula Tasouli avea 16 ani și era singurul copil al părinților. Era foarte frumoasă. Își dorea să devină monahie, însă a fost convinsă să se căsătorească cu Athanasie Karzianis, să devină preoteasă și să îl ajute în slujirea lui. Spiridula a acceptat propunerea după ce a petrecut o noapte în rugăciune, în biserica Adormirii, alături de mama ei Haricleea.

Părintele Athanasie era un slujitor demn, sensibil și un bun profesor. Era foarte preocupat de mântuirea personală, dar și de mântuirea turmei sale. După prima vizită la Muntele Athos a adus tipicul athonit în parohia sa. Avea legături cu monahi de la Muntele Athos, pe care îi găzduia în casa sa. În felul acesta nepoții lui au avut binecuvântarea de a avea monahi athoniți încă de mici în casa lor și de a fi binecuvântați de ei. Părintele Athanasie era calm, răbdător și duhovnicul aproape întregii regiuni. Întotdeauna

avea o geantă cu un epitrahil, o carte de rugăciuni și o cruce, în caz că avea nevoie. Dedicarea lui față de Dumnezeu și de slujirea sa era exemplară. Dacă, în timp ce își lucra pământul, cineva îl ruga să îl spovedească, el lăsa totul, își scutura barba și mergea aproape o oră până la biserică pentru a asculta spovedania. Mai spre finalul vieții începuse să asculte spovedaniile și acasă. Întotdeauna suferea împreună cu cei care se spovedeau.

Bunicul și bunica (așezați) și mama sfântului, în centru

Vreme de 42 de ani întregi a fost preotul satului și toți și-l aminteau ca un preot sfânt. Calmul său trecuse și la turma sa. Din acest motiv, Mitropolitul Ierotheos al Etolo-Akarnaniei după ce a vizitat satul său a spus că turma părintelui Athanasie a preluat seninătatea sa.

Din moment ce biserica era foarte departe, el își spunea toate rugăciunile într-o cameră specială din casa sa. Își aduna toți nepoții pentru a citi pavecernița. Îi învăța să citească miezonoptica, canonul către Sfânta Treime în zilele de duminică, părți din Psaltire, canoanele, să facă metanii și altele. Își iubea nepoții foarte mult și își dorea ca ei să deprindă un duh de nevoiță. Cei care citeau cel mai mult erau Constantin, viitorul Mitropolit de Didimotihō și Orestiada, și Dimitrie, viitorul Sfânt Calinic al Edessei.

Bunicul Athanasie mergea aproape zilnic, 45 de minute pe jos, din Sitaralona la Mavrosklavo unde era biserica. Când slujea Sfânta Liturghie, mai ales duminicile, pleca de acasă când afară era încă întuneric. Familia știa că el ajungea la destinație pentru că auzeau clopotul bisericii. Când erau slujbe de făcut și seara, familia rămânea peste noapte acolo și toți dormeau în biserică. Obișnuia să vorbească cu sătenii oriunde îi întâlnea, fiind totdeauna discret și gata să îi învețe. Mulți oameni se adunau și stăteau pe un zid nu foarte înalt, ce se afla în fața casei, ascultându-l pe părintele Athanasie. Era un om cu suflet sensibil, iubea slujbele

bisericii, era foarte inteligent, oferea adeseori soluții exemplare, avea discernământ și era foarte devotat datorii sale pastorale. A trecut prin multe greutăți și încercări, pe care le-a trecut cu credința în Dumnezeu și cu nădejdea în purtarea Lui de grijă. Șapte din cei opt copii ai săi au murit și numai o fiică a supraviețuit, Ecaterina, mama Sfântului Calinic. Când a cumpărat un clopot nou pentru biserica din sat, prima dată a fost bătut la îngroparea primului său copil. Din acest motiv, întotdeauna asocia sunetul clopotului cu moartea copilului său. Părintele Athanasie a fost iubit și respectat atât în sat, cât și în acea regiune.

A trecut la Domnul în anul 1937, când Dimitrie avea 18 ani. La înmormântarea sa a slujit Mitropolitul Ierotei al Etolo-Akarnaniei și viitorul mitropolit al Florinei, Augustin Kantiotis. Oamenii care veneau să se închine plângeau atât de mult încât veșmintele părintelui erau ude. Toate femeile din sat au purtat doliu vreme de 40 de zile ca semn al doliului.

Bunica Spiridula a fost o femeie sfântă. La un moment dat i-a dăruit unei femei sărace chiar și fusta pe care o purta. Se ruga în timpul lucrului, se ruga mereu. În fiecare dimineață, mai înainte de zori, se trezea și se ruga într-un loc pentru rugăciune. Făcea același lucru și seara. Vreme de 42 de ani nu l-a lăsat vreodată pe părintele fără prescură pentru Sfânta Liturghie. Avea vase speciale numai pentru acest lucru, la fel și făină aparte. Frământa prescurile ținând post și rugându-se.

Îi găzduia pe toți monahii athoniți care treceau prin sat și pe toți predicatorii eparhiei care mergeau prin sate. Le spăla hainele cu o mare dragoste și arunca apele într-un loc curat pentru că, așa cum obișnuia să spună, „sunt hainele unor oameni sfinți”.

Maica Domnului Prusiotissa. Imagine preluată de [aici](#).

Avea o mare dragoste pentru sfintele mănăstiri, mai ales pentru Mănăstirea Maica Domnului Prusiotissa. De hramul mănăstirii ea era în fruntea femeilor din sat care mergeau să se închine Preasfintei Fecioare. Porneau la drum la miezul nopții și mergeau aproximativ 12 ore până la mănăstire. Ajungeau în ajunul praznicului. Își lua nepoții mici cu ea și nu îi lăsa să mănânce pe drum ceva, ci abia după ce se

împărtășeau la mănăstire. Uneori când porneau la drum în ajunul praznicului pentru a fi prezenți la Dumnezeiasca Liturghie din ziua praznicului, nu îi lăsa să bea apă de cu seară chiar dacă aveau să meargă toată noaptea.

Mănăstirea Maicii Domnului Prusiotissa. Imagine preluată de [aici](#).

Când erau pe o înălțime și zăreau pentru prima dată mănăstirea, le spunea nepoților să facă o metanie. Aceasta era marea evlavie pe care o avea față de mănăstiri. Avea un respect foarte mare pentru această mănăstire și pentru tradiția monahală în general. Obișnuia să îi învețe pe nepoți că ei ar trebui să dăruiască mănăstirii, și nu invers. Obișnuia să spună ca ar trebui să răsplătim cu lapte sau ulei chiar și apa pe care o bem de la mănăstire.

Maica Domnului Prusiotissa. Imagine preluată de [aici](#).

Obișnuia să facă pelerinaje la toate mănăstirile din zona unde locuiau, mai ales de hramuri. Se pregătea rugându-se și postind o săptămână înainte de a merge. Din acest motiv, vara postea foarte mult pentru că erau multe sărbători. Imediat după postul Adormirii Maicii Domnului își începea postul pentru sărbătoarea Maicii Domnului Prusiotissa de pe 23 august. Apoi postea pentru sărbătoarea Sfântului Ioan

Botezătorul din Dervekista, iar apoi pentru sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului din Katerinous. De asemenea, postea și pentru alte sărbători ca pregătire personală pentru acestea. S-a dedicat complet familiei fiicei sale și creșterii nepoților. Când nepoții au mers să studieze la liceul din Thermo, ea le-a urmat, a stat cu ei, le gătește, le făcea pâine, le spăla hainele și îi ajuta la tot ce era nevoie. Îl iubea în mod deosebit pe Dimitrie, care o iubea și o respecta la rândul său.

Părinții Sfântului Calinic au fost oameni binecuvântați.

Tatăl său, Gheorghe, era simplu și bun la suflet. Pentru că nu îi trecea prin minte că ar putea fi înșelat de alții, nu a fost bun la conducerea magazinului său din sat.

Mama sa, Ecaterina, era foarte inteligentă și foarte ascetică, moștenind multe virtuți de la părinții săi. Era numită în sat și împrejurimi „fiica părintelui Athanasie”. Era complet devotată copiilor ei pe care îi urma și îi ajuta din când în când oriunde ei lucrau. A mers în Mesolongi, Didimotihio și Edessa, unde a și murit. Sfântul Calinic și-a iubit foarte mult mama. Când întâlnea vreo tânără cu acest nume era foarte încântat. Și prin școli unde mergea, întreba dacă este vreo fată cu numele Ecaterina. Întrebat fiind de ce proceda așa, răspundea că era numele mamei lui.

Aceasta a fost marea și binecuvântată familie în care Dimitrie a crescut. Dar și întreaga atmosferă din satul său era inspirată de ortodoxie.

Copilăria

Dimitrie s-a născut pe 26 ianuarie 1919, spre marea bucurie a părinților lui, fiind al patrulea copil. A fost numit Dimitrie după bunicul patern. Cel mai adesea era numit Mitsos. Prunc fiind a plâns foarte mult. Vreme de aproape trei ani a ținut-o trează pe mama lui din această cauză. Când a crescut, se simțea foarte recunoscător mamei sale pentru tot efortul pe care l-a depus pentru el și încerca să nu o supere. De asemenea, a devenit foarte înțeleghător față de mamele care aveau copii mici. Cât a fost mic nu prea mânca și plângea mai mult decât ceilalți copii.

Dimitrie la vârsta de trei ani

Încă de mic a văzut în casă preot îmbrăcat în reverendă și monahi de la Sfântul Munte. Aceste prime imagini l-au marcat pentru tot restul vieții.

A crescut foarte atașat de biserică, de altar și de slujbele din biserică. L-a ajutat pe bunicul său în altar, a deprins tipicul, a învățat teologie din slujbe, a învățat cum să cânte, cum să se poarte cu oamenii. Bunicul său l-a învățat că trebuie să cânte fără să se forțeze și îi spunea să nu țipe. De asemenea, Părintele Athanasie l-a învățat cum să se poarte în biserică. La un moment dat, Dimitrie vorbea în altar cu alți băieți. Bunicul său a întrerupt slujba, l-a luat de ureche și l-a dat afară din altar. Nu i-a certat pe ceilalți băieți ci numai pe nepotul său pentru că își dorea ca nepoții lui să nu fie un exemplu rău. După ce a fost dat afară din altar, s-a dus supărat în spatele unui stâlp și nu mai dorea să intre înapoi. În cele din urmă a învățat că în Altar trebuie păstrate liniștea și ordinea. Faptul că mai târziu avea să fie preocupat de liniștea din biserică are legătură cu acest episod.

Când era mic și se juca împreună cu alți copii, își făcea veșminte din hârtii colorate, strângea copiii din zonă, alături de frații și surorile sale, și „slujea Sfânta Liturghie”. Le dădea copiilor pâine dintr-un pahar.

Participa la toate slujbele pe care bunicul său le ținea acasă, mai ales iarna. Citea psalmi și canoane. Pentru că citea prea repede, bunicul l-a certat, îl întrerupea și îl corecta. Împreună cu frații lui făcea multe metanii în fiecare seară. Încă de copil ținea toate zilele de post. Era un copil foarte răbdător, suporta glumele fraților și îndeplinea toate sarcinile plasate fără să protesteze. Bunica lui îl iubea foarte mult, mai ales pentru această calitate.

Școala primară a urmat-o în Sitaralona, aproape de Thermo, mai puțin ultimul an când a mers în Analipsi unde era un învățător mai bun care l-a pregătit mai bine pentru liceu. A urmat liceul în Thermo, la 11 km distanță de casă. Din acest motiv, bunica i-a urmat pe copii și îi ajuta cu mâncarea, spălatul hainelor și alte nevoi. A fost un copil foarte bun și profesorii îl iubeau.

Iubea natura, liniștea și rugăciunea. Când mergea în Drymonas, sau în alte sate, nu stătea cu alții ci își lua toiagul păstoresc și pleca prin munți. Acolo se ruga și citea din Sfânta Scriptură și din alte cărți. Încă din copilărie avea o mare dragoste pentru rugăciune și Sfânta Scriptură. Întotdeauna avea o Sfântă Scriptură pe biroul său. Dacă cineva așeza o carte pe Biblie, era nemulțumit și imediat o îndepărta pentru că nimic nu trebuia să stea pe această carte sfântă.

La vremea potrivită, având în vedere tot contextul său, a ales să devină teolog și să îi ajute cât putea el de mult pe oamenii lui Dumnezeu. Avea o creștere ortodoxă și nimic nu l-a schimbat, nici influențele vestice, nici abordările protestante, nici interpretările vieții creștine.

Student la teologie

În urma promovării examenului din 1937, a devenit student la Facultatea de Teologie din Atena. Aici a încercat să se folosească de peste tot, participând la diferite cuvântări. Duhovnicul său era arhimandritul Spiridon Sgouropoulos, un părinte foarte cunoscut la acea vreme. Costurile studiilor sale au fost acoperite de fratele său Constantin, care era la acea vreme secretarul, iar mai apoi a devenit protosinghelul Mitropoliei de

Akarnania. Pentru acest lucru, Sfântul Calinic i-a rămas recunoscător fratelui său întreaga viață. La rândul său, ori de câte ori a putut, Sfântul i-a ajutat pe mulți alți studenți. Era bucuros să dăruiască bani studenților pentru că își amintea de propriii săi ani dificili.

Între anii 1937 și 1942, condițiile din Atena erau foarte dificile. Mai târziu, când își amintea de acea perioadă îl slăvea pe Dumnezeu pentru ajutorul dat și pentru că nu a pățit nimic. Își amintea cum văzuse cu ochii săi cum oamenii mureau de foame pe stradă și, fiind o fire sensibilă, a suferit foarte mult văzând toate acestea. S-a alăturat unei asociații pentru a transforma societatea prin învățătura creștină. Cu mult entuziasm a mers prin spitale, închisori, unități militare.

Era o fire silitoare și, prin urmare, a fost un student excelent. Având conștiința vie, nu suporta să își neglijeze studiile. Participa la cursuri și studia tot timpul. Avea o memorie bună. Când avea examen la patristică, unde erau foarte multe date și numere, cunoștea cartea atât de bine încât obișnuia să spună că o știa mai bine decât profesorul Balanos, care o scrisese. Când se pregătea pentru examenele finale, obișnuia să meargă în satul său, să se trezească devreme și să meargă printre pini, se ruga, iar apoi studia la patristică. Întreaga lui viață își amintea paragrafe întregi din Sfinții Părinți, alături de alte întâmplări pe care le folosea în cuvântările și predicile sale. În afară de patristică era interesat și de apologetică, mai ales că în acea perioadă ateismul era în creștere.

A terminat cu cele mai bune rezultate Facultatea de Teologie. Sânguința sa, viața atentă, inteligența și rezultatele foarte bune la examene au atras atenția profesorilor săi care au vrut să îl susțină să studieze în afara țării pentru a-și face o carieră academică. Profesorul Grigorie Papamihail insista foarte mult, dar profesorul Panaghiotis Trembelas a intervenit spunând: „Lasă aici floarea sălbatică. În străinătate se va ofili.” Dar, deși a fost pus sub presiune, a refuzat pentru că deja se hotărâse să lucreze ca teolog mirean în biserică și

mai apoi membru al clerului. Aștepta finalizarea studiilor pentru a merge să lucreze alături de mitropolitul Ierotheos de Akarnania, care aștepta cu nerăbdare sosirea sa.

În timpul șederii sale la Atena a păstrat dialogul cu mulți oameni duhovnicești, precum Arhiepiscopul Hrisant al Atenei și Întregii Elade, care renunțase la acea vreme la tronul său și pe care Dimitrie îl vizita adesea în Kypseli. Fotie Kotoglou era o alta personalitate cu care se întâlnea adesea și cu care discuta. În arhiva sa personală se păstrează o scrisoare de la Fotie Kontoglou, către Consiliul Parohial al Bisericii Sfânta Treime din Panaitolion, Trichonida, în care se referă la anumite detalii privitoare la pictura murală a bisericii având în vedere „recomandarea Domnului D. Poulos”. Trebuie avut în vedere că la acea vreme pictura renascentistă era răspândită peste tot, chiar și în Muntele Athos. Dimitrie era influențat de tradiția ortodoxă și căuta o pictură bizantină, în special pe cea a lui Fotie Kontoglou.

În timpul șederii sale la Atena, a fost prieten cu viitorul Arhiepiscop al Cretei, Timotei. Amândoi erau săraci, cu multe nevoi, tineri, însă plini de bucurie și de entuziasm. Își împărtășeau unul altuia greutățile pentru a trece mai ușor prin ele. Se întâlneau în Grădina Regală, la Zappeion, la Biblioteca Națională pentru a studia, pentru a discuta. În momentele de deznădejde își scoteau din buzunar Evanghelia și citeau. Astfel, o inexprimabilă bucurie le inunda sufletele și îi întărea să treacă prin toate dificultățile. Adeseori nu aveau suficientă mâncare. Împreună îl vizitau și pe un ascet de pe un deal din apropierea Atenei de la care primeau diferite sfaturi.

Începutul slujirii în Biserică

Sfântul Calinic alături de Mitropolitul Ierotheos.

Imagine preluată de [aici](#).

Dimitrie era foarte implicat în catehizarea tinerilor. Organiza școli catehetice și era iubit de către toți copiii. Când elevii unui liceu s-au răzvrătit și profesorii nu puteau să îi controleze, numai Dimitrie a reușit să readucă ordinea. De asemenea, a călătorit în toată mitropolia predicând în biserici sau chiar în piețele satelor.

Deși mitropolitul Ierotheos era sever cu ceilalți, totuși față de el se purta ca un tată plin de iubire, iar Dimitrie era foarte ascultător față de el. În toți anii în care a lucrat la mitropolie, nu a fost zi în care să nu fi mers la mitropolie. După-amiaza mergea la mitropolie, uneori pentru a-l însoți pe mitropolit în timpul plimbărilor sale, alteori pentru a-i citi ziarul, iar alteori pentru a discuta diferite probleme care priveau mitropolia. Adeseori era un fel de secretar personal al mitropolitului care îi dicta scrisori sau documente. O mare virtute a mitropolitului era lipsa invidiei. De multe ori îl lăsa pe tânărul Dimitrie să predice în locul lui argumentându-și alegerea prin faptul că era bolnav, iar Dimitrie mult mai bun decât el.

Serviciul militar

După retragerea trupelor germane din Grecia și după eliberarea țării, armata grecească a început iarăși să se formeze și prin urmare tânărul Dimitrie, în vârstă de 27 de ani, a fost chemat pentru serviciul militar în cadrul echivalentului românesc „Vânători de munte”, ca predicator în cadrul Serviciului Religios. Cum își iubea mult țara, a mers cu plăcere în armată. Perioada în care și-a satisfăcut stagiul militar, 11 iunie 1946 – 1 aprilie 1949, a corespuns unei perioade foarte zbuciumate și periculoase din istoria Greciei: războiul civil. În anii 1948 și 1949 a servit în diferite brigăzi de pe Muntele Grammos unde se dădeau lupte între armată și comuniști.

În armată. Cel din dreapta.

Mitropolitul Ierotheos a încercat să îl convingă să evite serviciul militar prin hirotonia sa, însă aceasta a fost una din puținele dăți când Dimitrie nu l-a ascultat. Mitropolitul a fost atât de tulburat încât i-a spus: „Foarte bine atunci, mergi și suferă, ca să îți revii în fire.”

Întotdeauna a privit această perioadă ca pe o mare onoare de a-și fi servit țara ca simplu soldat în acele timpuri dificile. Obișnuia să spună adesea vesel că patria nu i-a oferit niciun rang militar.

A ținut predici, cu aprobarea superiorilor săi, care îi captivau pe ascultători. Înainte de fiecare operațiune se ruga cu soldații, îi încuraja, îi pregătea pentru spovedanie și pentru a primi Sfânta Împărtășanie și le citea din Sfânta Scriptură. Deși au luat parte la mai multe lupte, niciunul nici măcar nu a sângerat, totul din purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Predicând în armată. Imagine preluată de [aici](#).

Avea o asemenea putere și entuziasm încât nu se limita doar la a vorbi soldaților, ci și oamenilor care se aflau în suferință în acea vreme. Astfel, cu permisiunea comandantului și a ofițerilor, predica în biserici sau în aer liber ori de câte ori se putea. A vorbit în apropierea Thivei, în Stylida din apropierea Lamiei și chiar în Lamia. Când era pe Muntele Grammos, cobora adesea duminica în Kastoria. Aici era foarte dificil din cauza diferitelor grupări de comuniști. Comandantul i-a spus că merge pe propriul risc. La un moment dat a trecut pe un pod sub care era o grupare care îi aresta pe toți cei care treceau, dar pe Dimitrie nu l-au simțit. El a mers la unitate și a anunțat iar acel grup a fost alungat de soldați, evitându-se un atac prin surprindere.

A păstrat Noul Testament pe care l-a avut cu el în toată această perioadă și spunea că l-a păzit de tot răul. Avea un semn deasupra versetului: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut...” Ioan 3, 16. Povestea că era în cort și ploua foarte tare și o picătură a căzut exact deasupra acelui verset.

Când s-a întâmplat să fie bolnav, camarazii săi aveau mare grijă de el iar odată când a fost în spital, cei care aveau permisiile veneau să îl viziteze încât se mirau cei de acolo și se întrebau cine este soldatul bolnav, de este atât de căutat.

Întoarcerea la slujirea din Biserică

După serviciul militar s-a întors în Mesolonghi. Avea 30 de ani și mai multă experiență. Obișnuia să spună că armata este o a doua universitate. Și-a adus din armată patul de campanie și dormea întotdeauna pe el. Le spunea membrilor familiei sale despre camarazii lui care continuau să ducă lupte și suferă multe greutăți și nu ar fi drept să trăiască în confort. A dormit pe acest pat din anul 1949 și până în 1967, când a devenit mitropolit și s-a mutat la Edessa. L-a adus și aici însă membrii familiei nu l-au lăsat să îl mai folosească. Rudele sale obișnuiau să glumească spunând că de când a devenit mitropolit nu s-a schimbat deloc, singura schimbare a fost ca a trecut de la un pat de campanie la un pat obișnuit. Camera sa din Mesolonghi era foarte mică. Avea patul de campanie, un dulap și o masă mică. Și-a continuat misiunea încredințată în 1942, aceea de secretar al mitropoliei, asistându-i pe Mitropolitul Ierotheos și pe fratele lui Constantin, protosinghelul mitropoliei.

Alături de Mitropolitul Ierotheos și de fratele său. Imagine preluată de [aici](#).

Era foarte energic în biroul mitropoliei, cunoștea diferite legi pe de rost, identifica soluții legale, scria predici, scria diferite pastorale pentru mitropolitul Ierotheos. Îl însoțea pe mitropolit peste tot și era la dispoziția acestuia tot timpul. Mitropolitul era foarte atașat de el. În afară de activitățile de secretariat, s-a dedicat și activității misionare, mergând în toate satele pentru a predica. Un caiet în care făcea diferite însemnări menționează că a început activitatea misionară pe 7 aprilie 1949 mergând în fiecare duminică, dar și în alte după-amiezi, în sate diferite. Și-a cumpărat un sistem de difuzoare pe care îl instala el însuși când mergea prin diferite sate. Predica în biserici, în aer liber, în închisori, în centrele de recrutare.

Era mic de statură, slab și nimeni nu îi dădea vreo atenție când îl întâlnea pentru prima dată. Dar dragostea lui pentru Dumnezeu era foarte mare, la fel și zelul său. Mitropolitul Ierotheos obișnuia să spună că Dimitrie este mic de statură, însă este un luptător. A fost unul dintre primii care au înființat un post de radio.

Hirotonia într-un preot

Mitropolitul Ierotheos i-a sugerat vreme de mulți ani să accepte să fie hirotonit, însă tânărul Dimitrie aștepta ca voia lui Dumnezeu să se arate la vremea potrivită. A considerat că poate sluji ca mirean Biserica, fiind secretar și predicator.

Pe 13 noiembrie 1957, fratele său Constantin a fost ales Mitropolit de Didimotihio și Orestiada. Până atunci, acesta ocupa rolul de protosinghel al Mitropoliei de Akarnania. Cum prin hirotonia într-un arhieru această poziție a rămas vacantă, Mitropolitul Ierotheos i-a cerut lui Dimitrie să o preia el și, implicit, să accepte hirotonia.

După ce dobândise atât de multă experiență, a intrat în preoție matur, la vârsta de 38 de ani. A fost trecut în registrul Mănăstirii Mirtia, iar călugăria lui a avut loc pe 23 noiembrie 1957 în Catedrala „Sfântul Spiridon”. A vrut să ia numele de Calinic („*bun biruitor*”) pentru ca întreaga lui viață să dobândească bune reușite pentru slava lui Dumnezeu. Nu a preluat numele altcuiva, ci pentru însemnătatea acestuia. A fost hirotonit diacon pe 24 noiembrie 1957 în Catedrala „Sfântul Spiridon” din Mesolonghi de către fratele său, Constantin (care fusese hirotonit arhieru cu doar zece zile mai înainte). Pe 1 decembrie 1957, în Biserica „Sfânta Treime” din Agrinio a avut loc hirotonia într-un preot și ridicarea lui la rangul de arhimandrit.

Protosinghel în Mesolonghi. Imagine preluată de [aici](#).

Pentru că avea sprijinul clericilor, ajutorul oamenilor și dragostea mitropolitului, Protosinghelul Calinic a fost mai activ decât înainte, practic el era cel care conducea întreaga mitropolie, mai ales ca Mitropolitul Ierotheos deja era bolnav de cancer și stătea mai mult la Atena. Dimineața lucra la birou iar după-amiezile mergea prin sate. A lucrat până la epuizare.

Cu Cinstitul Cap al Sfântului Apostol Andrei. Imagine preluată de [aici](#).

În această perioadă s-a ocupat mult și de formarea duhovnicească a preoților. Ca preot era foarte atent la trei aspecte: slujbe ținute cum trebuie, promovarea sfinților locali (cum ar fi Sfântul Nou Mucenic Ioan de Vrachori sau Sfântul Nou Cuvios Mucenic Iacov de la Mănăstirea Dervekista) și buna organizare a hramurilor mănăstirilor (în acea vreme, din păcate, multe hramuri ajungeau un fel de ocazie de distracție pentru anumite persoane și multe păcate se săvârșeau). Asemenea bunicului său, se îngrijea ca la hramuri oamenii să aibă mai mulți duhovnici la care să se poată spovedi. El însuși le vorbea oamenilor despre importanța spovedaniei și își dorea ca toți cei care participau la hramuri să nu se întorcă la casele lor nespovediți.

Avea dragoste față de toți, deși în ceea ce privește partea administrativă era strict, își dorea ca lucrurile să se facă desăvârșit. Când anii au trecut și era deja mitropolit, devenise mai îngăduitor în aceste aspecte.

La un eveniment în Agrinio. Imagine preluată de [aici](#).

Perioada în care a fost mâna dreaptă a Mitropolitului Ierotheos s-a apropiat de sfârșit. Acest mitropolit a avut multe calități, printre care cele care se distingeau imediat se numărau: lipsa invidiei față de cei care lucrau alături de el, iubirea activităților misionare, era foarte inteligent, avea atât experiență eclesială cât și socială, nu lua bani pentru hirotonii. Avea și defecte, cum ar fi acela că acționa spontan, fără să se gândească la consecințe. Când Mitropolitul era plecat, tânărul Dimitrie, sau Protosinghelul de mai târziu, îl informa mereu despre viața mitropoliei și îi cerea îndrumări prin intermediul scrisorilor. Se păstrează multe astfel de scrisori. Mitropolitul Ierotheos a trecut la Domnul în 1961 lăsându-i Protosinghelului Calinic câteva obiecte: „Iubitului meu Protosinghel Calinic P. îi las: o cruce pectorală cu lanț de aur, un sacos bun și mitra cea bună (...)” scria acesta în testament. Executorul testamentului a exclamat „Felicitări! Înaltpreasfințitul v-a lăsat o cruce, un sacos și o mitră.” însă Sfântul Calinic a răspuns: „Pentru mine, cel mai prețios dar este fraza „iubitului meu protosinghel”. Aceasta este o onoare pentru mine.”

După trecerea la Domnul a Mitropolitului Ierotheos, la conducerea mitropoliei s-a aflat vreme de patru ani ca locțiitor Mitropolitul Ignatie de Arta. Acesta l-a binecuvântat pe Sfântul Calinic să asculte spovedaniile credincioșilor.

În noiembrie 1965, arhimandritul Teoclit, protosinghelul Arhiepiscopiei Atenei, a fost ales ca Mitropolit de Aetolia și Akarnania. Deși preluarea acestei misiuni a fost întâmpinată de multe greutăți, mai ales pe partea legală, însă nu pe partea bisericească, Sfântul Calinic a dovedit înțelepciune conlucrând în chip minunat în relație cu alte instituții, însă întotdeauna în ascultare de noul mitropolit. Deși au fost și anumite persoane care au încercat înlăturarea Protosinghelului Calinic, totuși mitropolitul Teoclit a înțeles cât de importantă este activitatea acestuia. Prin urmare, nu doar că nu l-a înlăturat, ci a susținut includerea protosinghelului Calinic în lista candidaților la arhierie, mai ales că la acea vreme erau vacante mai multe eparhii. Mai mult, mitropolitul Teoclit a propus ca Mitropolia de Aetolia și Akarnania să fie împărțită în două, iar o jumătate să fie dată Protosinghelului Calinic. Sfântul Sinod a fost profund mișcat de inițiativa neobișnuită a Mitropolitului Teoclit, dar totuși nu a aprobat acest lucru. Atenția și mai multora era asupra acestui protosinghel pentru care mitropolitul Teoclit era gata să renunțe la jumătate din eparhia sa. Vreme de doi ani, din 1965 și până în 1967, protosinghelul Calinic și-a continuat lucrarea alături de noul mitropolit.

Mitropolit al Edessei

Pe 24 iunie 1967 a fost ales ca Mitropolit de Edessa, Pella și Almopia. A doua zi a avut loc hirotonia sa întru arhieru în Biserica „Sfântul Dionisie Areopagitul”. Arhieru care a condus slujba a fost Mitropolitul Dionisie de Trikala. În perioada dintre hirotonie și instalare a slujit în Agrinio. Instalarea în Edessa a avut loc pe 16 iulie 1967, în Catedrala „Acoperământul Maicii Domnului”. De fiecare dată s-au rostit cuvântări minunate atât de către ceilalți, cât și de sfântul Calinic. După ce mitropoliții de Arta și de Akarnania au plecat, Sfântul Calinic a spus că s-a simțit dezdăcinat și lăsat pe cont propriu.

În ziua hirotoniei întru arhieru Imagine preluată de [aici](#).

Hirotonia întru arhieru. De la stânga la dreapta: fratele său Constantin, Mitropolit de Didimotih, Dionisie Mitropolitul de Trikala, Sfântul Calinic și Theoclit de Aetolia și Akarnania. Imagine preluată de [aici](#).

Hironotnia într-un arhiepiscop. Imagine preluată de [aici](#).

Părinții săi trupești în timpul hirotoniei într-un arhiepiscop. Imagine preluată de [aici](#).

În cuvântul său de dinaintea hirotoniei într-un arhiepiscop i-a cerut arhiepiscopului care conducea slujba de hirotonie: „rugați-vă să ard precum o lumânare spre slava lui Iisus Hristos cel Răstignit”, iar în cuvântul de la întronizare a spus, printre altele: „Sfânta noastră Biserică m-a trimis aici nu să fiu slujit, ci să slujesc, nu să fiu ajutat, ci să ajut, nu să iau, ci să dau, nu să adun, ci să împart. Sacrificiul trebuie să fie semnul distinctiv al vieții mele ca arhiepiscop”. Altă dată a spus: „Un arhiepiscop trebuie să ardă precum o lumânare pentru turma sa.”

Imagini preluate de [aici](#).

Intronizarea. Imagine preluată de [aici](#).

Scopul său suprem a fost acela de a face Mitropolia sa parte a Împărăției lui Dumnezeu, așa după cum a spus într-o scrisoare pastorală: „Am o dorință intensă ca Sfânta noastră Mitropolie să fie parte din Împărăția lui Dumnezeu și ca pacea, bucuria și toate roadele Sfântului Duh să stăpânească în ea”.

Sfântul Calinic. imagine preluată de [aici](#)

Sfântul Calinic considera că valoarea unui conducător este arătată prin alegerea colaboratorilor; cei buni vor ridica orice conducător, iar cei răi îl vor distruge.

De la stânga la dreapta: Mitropolitul Policarp al Kerkirei, Mitropolitul Sfânt Dionisie al Trikalei și Stagonului și Sfântul Calinic. Fotografie din perioada 1963-1970. Preluată de [aici](#)

Pe toți predicatorii eparhiali, pe cei care lucrau în biroul său și pe preoți îi numea colaboratori și îi privea ca pe niște colegi. Pentru el, preoții nu erau sub comanda lui, ci lucrau împreună cu el spre slava lui Dumnezeu.

Chiar de când a ajuns la mitropolie a căutat buni colaboratori care Îi iubeau pe Hristos și Biserica.

A vrut să fie în contact direct cu preoții și chiar de la început și-a propus să rezolve personal orice probleme apăreau.

Comunica prin pastorale. Tot ce era de interes pentru preoți era de interes și pentru el. A organizat conferințe pentru preoți în diferite orașe din mitropolie, întâlniri săptămânale (în fiecare zonă a mitropoliei) în care preoții să studieze Sfânta Scriptură.

Conferință preoțească (1972)

Conferință preoțească avându-l invitat și pe Profesorul Ioannis Foundoulis. Imagine preluată de [aici](#).

Periodic organiza la o mănăstire întâlniri ale preoților care durau o săptămână. În afară de cuvântările la care asistau, preoții participau la slujbe și, mai ales, cei mai slab pregătiți puteau să își îndrepte aceste lipsuri. De asemenea, aveau timp de reflecție și de odihnă.

Imagine preluată de [aici](#).

Privea familiile preoților ca pe propria sa familie. Bineînțeles, în anumite situații a fost nevoit să mustre, să ridice vocea, dar întotdeauna pentru a-i ajuta pe preoți. În cei 17 ani de slujire ca arhieru a impus sancțiuni probabil pentru vreo trei preoți. De fiecare dată după ce ridica vocea sau mustra pe cineva, plângea și era extrem de întristat.

Dragostea lui nu avea limite, era interesat personal de progresul preoților, de creșterile lor salariale și de pregătirea lor. Dacă își amintea ceva la miezul nopții cu privire la creșterea vreunui salariu, cobora la birou și stătea treaz până rezolva.

Se interesa de toate evenimentele din viețile preoților, fie ele fericite sau triste. Participa la căsătoriile copiilor preoților și la înmormântările celor dragi lor.

Îl implora pe Dumnezeu să îi trimită preoți. A încurajat diferiți bărbați pe care îi cunoștea să accepte hirotonia. Le trimitea scrisori în care menționa de asemenea condițiile pe care trebuiau să le îndeplinească pentru a putea fi hirotoniți. A hirotonit mulți absolvenți de seminarii teologice și de școli teologice.

În Sala Centrului Duhovnicesc.

De la stânga la dreapta: actualul Mitropolit al Edessei, Ioil, actualul Mitropolit de Navpaktos, Ierotheos și Sfântul Calinic.

Recunoștea valoarea preoților care predau în școli, crezând că ei pot oferi sprijin efectiv copiilor.

Hirotoniile îl mișcau profund și adesea vărsa lacrimi. Era preocupat de întrebarea dacă unii dintre cei pe care îi hirotonise ar putea să devină martori împotriva lui la Judecata de Apoi. Pe de altă parte, era absolut încântat când un preot avea un intens zel duhovnicesc.

Hirotonia într-un preot a actualului Mitropolit Ioil. (1979)

Era întristat când anumiți bărbați buni și teologi preferau să facă altceva decât să ajungă preoți. Spunea: „Ce păcat! Mulți oameni vor să găsească posturi de polițist rural în loc să devină preoți ai Celui Preaînalt.”

Imagine preluată de [aici](#).

Nu hirotonea noi membri ai clerului pentru ca apoi să îi abandoneze. Era extrem de preocupat de pregătirea lor. Se implica personal în cursurile intensive ce se țineau pentru noii preoți. Toate costurile erau suportate de mitropolie. Obișnuia să spună că lipsa de pregătire și neștiința preoților erau din vina episcopilor care i-au hirotonit și i-au abandonat în satele lor.

Scrisorile sale pastorale erau compuse chiar de el, având pe de o parte suficientă experiență, iar pe de alta pentru că nu își dorea ca alți oameni să intervină în administrarea Sfintei Mitropolii.

Sfințirea Bisericii Sfântului Cosma Etolul. Konița

Ca mitropolit slujea în catedrala din Edessa la marile praznice, în rest călătorea mult prin satele din mitropolie. Avea ca regulă să slujească cel puțin o Sfântă Liturghie pe an în fiecare sat. În mitropolie erau 134 de biserici parohiale, dar într-un an fiind numai 52 de duminici. Din acest motiv slujea în timpul săptămânii. Îl anunța din timp pe preotul paroh, pe primar și școala primară pentru a se asigura prezența

oamenilor. De asemenea a dat bisericilor noi ca hramuri mari sfinți care sunt mai puțin cunoscuți pentru a putea merge astfel să slujească acolo la hram. Printre acești sfinți se numără: Sf. Eufimia, Sf Evangelist Matei, Sf. Apostol Filip, Sf. Epifanie, Sf. Eustatie, Sf. Policarp, Sf Marcu, Sf Ignatie, Sf Andrei, Sf Eftimie, Sf Ioan cel Milostiv, Sfinții Acvila si Priscila.

Niciodată nu asista doar la Sfânta Liturghie, ci întotdeauna slujea, cu excepția a două sau trei ocazii când a fost prea bolnav pentru a merge la biserică.

Întotdeauna predica. Considera un păcat ca un episcop să nu vorbească și să nu povățuiască pe poporul Domnului.

Înainte a unei hirotonii, rugându-i pe oameni să îngenuncheze. Imagine preluată de [aici](#).

Își pregătea din timp programul lunii următoare și îl trimitea preoților și autorităților astfel încât oamenii și copiii să fie prezenți. La ora 7:00 fix era în biserică, conducea utrenia, cânta catavasiile cu vocea lui plăcută. Apoi slujea, predica și oferea anafura.

Era foarte slab, avea undeva între 45 și 50 de kg.

Ca episcop nu a câștigat vreodată bani din călătoriile sale și nici din vizitele sale în diferite sate pentru a oficia diferite slujbe. Dacă cineva insista, punea banii la fondul pentru cei săraci și avea grijă să îi trimită chitanța pentru donația făcută.

Încerca să ajungă mai ales la înmormântările tinerilor pentru a-i consola pe cei rămași, pentru a fi în contact cu satul și pentru a vorbi despre izbăvirea de moarte.

Considera taina mărturisirii ca pe o sarcină de bază a preoților și a Bisericii. Obișnuia să spună că spovedania îi vindecă pe oameni, astfel, preoții sunt în primul rând medici. Spovedania este o metodă terapeutică, nu ceva juridic. Sfântul Calinic trimitea duhovnici în sate mai ales în Postul Crăciunului și în cel al Paștilor. Fiecare duhovnic avea alocate două-trei sate. Preotul din acea parohie era toată ziua în biserică, ajutându-l pe duhovnic. Din moment ce foarte puțini preoți erau duhovnici, a ales cu multă frământare și rugăciune, anumiți preoți mai tineri pe care i-a făcut duhovnici. Era foarte atent ca duhovnicii să fie serioși și să se teamă de Dumnezeu. Ocazional invita duhovnici din Atena sau Sfântul Munte Athos. Înțelegea rușinea pe care o simțeau anumiți oameni față de duhovnicii cunoscuți cărora nu îndrăzneau să se spovedească. Fără a-i îndreptăți, îi înțelegea. Un duhovnic din Atena, Antonie Gavalas își amintește cum a venit la Edessa pentru a spovedi. Prima noapte a petrecut-o la mitropolie și a fost foarte mișcat să vadă că însuși mitropolitul a venit noaptea la el pentru a se asigura că are suficiente pături și observând că erau doar două, personal a venit și l-a acoperit cu mai multe.

Acorda o mare importanță și însemnătate mărturiei canonice pentru candidații la hirotonie. Din moment ce unii duhovnici eliberau aceste mărturii ca pe o formalitate, în una din scrisorile sale pastorale le-a atras atenția duhovnicilor cu privire la acest aspect.

Imagine preluată de [aici](#).

Deși nu a construit personal biserici, îi încuraja pe preoții care începeau un astfel de proiect. Încerca să îi convingă pe oameni de necesitatea unei biserici, sugera unde să fie zidite și cum să fie organizat spațiul. La nevoie a trebuit să fie mai aspru cu anumiți săteni care nu s-au purtat cum se cuvine față de el, blocându-i chiar și drumul de acces înapoi din satul lor. A mers personal în numele unor biserici în fața diferitelor autorități. A convins oamenii să contribuie financiar pentru construcții. A înființat parohii noi în orașe.

Era întotdeauna preocupat de înfrumusețarea Casei lui Dumnezeu. Își dorea ca bisericile să fie foarte curate. Îi îndemna pe preoți să participe la curățenii, mai ales în ceea ce privește obiectele sfinte. A trimis o scrisoare pastorală în care era descris modul în care obiectele sfinte, inclusiv sfeșnicele, trebuiau să fie curățate. Personal se îngrijea ca sfintele vase din satele unde slujea să fie poleite cu aur și apoi returnate bisericii.

Punerea pietrei de temelie a unei biserici din Pericleia închinată noilor martiri de după 1453. Imagine preluată de [aici](#).

Oferea cărți liturgice pe care le comanda el însuși și le aducea cu el.

Avea grijă ca în biserică să fie liniște în timpul slujbelor.

Se îngrijea inclusiv de curățenia spațiilor din apropierea bisericii.

Era preocupat de încălzirea bisericilor din vremea iernii, se preocupa de achiziția de covoare pentru iarnă.

De asemenea se preocupa și de modul în care sistemele audio de amplificare trebuiau să fie ajustate pentru a se asigura o atmosferă de pocăință în biserică.

În timpul păstoririi sale a sfințit cu multă solemnitate mai multe biserici. A scris chiar și o scrisoare pastorală în care era detaliat modul în care trebuiau să se săvârșească târnosirile.

S-a preocupat și de construirea unor clădiri de folos Bisericii cum ar fi o reședință episcopală în Aridaia. A făcut îmbunătățiri la atelierul de lumânări, iar din profitul obținut din vânzarea lumânărilor întreținea un cămin pentru elevi și alte activități realizate, cum ar fi tabere de vară, întâlniri cu preoții, cursuri de formare și altele.

A observat în timp că mulți bătrâni locuiesc singuri, uitați de familiile lor, iar statul nu îi ajută în vreun fel. Așa că la propunerea unei mănăstiri cu privire la destinația unei noi clădiri pe care o aveau, Sfântul Calinic a sugerat ca acolo să fie un cămin de bătrâni.

Iubind Sfânta Scriptură și cărțile, a transformat parterul unei clădiri în magazin cu obiecte bisericesti.

Considera că preotul trebuie să fie păstorul parohiei sale 24 de ore pe zi, prin urmare cei de la sate trebuiau să locuiască în acele sate. Dar pentru că multe sate nu aveau casă parohială, a încercat mult să convingă consiliile parohiale să le construiască. A bătut la multe uși pentru a ajuta la finanțarea acestora.

Săvârșind Taina Sfântului Botez. Imagine preluată de [aici](#).

A avut o mare dragoste pentru monahism. Se bucura când cei cu care lucra iubeau duhul monahal, mai ales pentru că încercau să trăiască în concordanță cu cerințele monahale. La slujbele de călugărie era bucuros. Îi ajuta pe tinerii care doreau să devină monahi, le lua partea când părinții acestora sau rudele veneau să se împotrivescă. Era bucuros când cineva intra în mănăstire sau mergea la Muntele Athos. Prefera să rămână fără un colaborator dacă acesta alegea să meargă ca monah în Grădina Maicii Domnului. El însuși era un episcop ascet, nu doar că iubea monahismul, ci el însuși trăia ca un monah ascet. Era foarte slab, înfrânat și cu trezvie.

Călugăria părintelui Ierotheos Vlachos. Foto preluată de [aici](#).

Putea fi găsit în două locuri: în biserică și în biroul său de la Mitropolie. Nu avea un program fix, putea fi găsit acolo întreaga zi dacă nu avea de slujit Sfânta Liturghie în vreun sat. Dimineața deschidea ușa și ferestrele birourilor pentru a aerisi, pornea încălzirea și își desprăfuia biroul. Colaboratorii săi ajungeau la birou mai târziu. La ora 13:00 toată lumea pleca, însă el mai rămânea puțin. În timpul meselor și al perioadei de odihnă era mereu gata să coboare și să îi ajute pe oameni.

La biroul de la Mitropolie

Îi plăceau plantele, îi plăcea să le ude, mai ales „micuțele plante de busuioc” așa cum le numea, și zambilele. A umplut zona din fața ușii Mitropoliei cu ghivece, la fel și pervazul biroului său. Le uda dimineața devreme, înainte ca cineva să ajungă.

Deși i s-a sugerat să afișeze programul în care putea fi găsit, nu a fost de acord mai ales pentru cei care veneau de departe și nu puteau să aștepte. Considera un păcat ca cineva să aștepte fie și cinci minute. Spunea că pentru sătenii care își părăsesc munca, până și cinci minute sunt importante.

Îi primea pe oameni aproape întotdeauna fără a purta vreun însemn care să arate că ar fi episcop. Rar purta o cruce sau o rasă. Peste dulama sa purta o vestă. Dacă cineva ciocănea la ușa și nu lucra, alerga să deschidă ușa el însuși. Văzându-l așa de simplu îmbrăcat, se întâmpla ca oamenii să îi ceară să vorbească cu mitropolitul.

Dacă trebuia să ofere ceva și ceilalți membri ai biroului erau ocupați, se ocupa personal de aceasta. Urca scările la bucătărie pentru a aduce apă sau băuturi răcoritoare. Băuturile răcoritoare și dulciurile erau cumpărate din salariul său, iar nu din fondurile mitropoliei. La fel se întâmpla și cu timbrele, cu telegramele trimise și telefoanele personale pe care le dădea. Făcea calculele privind numărul de minute vorbite și apoi dădea banii Mitropoliei. Era foarte conștiincios și atent la buna folosire a banilor care veneau de la biserici.

Când avea de predat un document unui secretar sau colaborator, se ridica de la birou și se ducea personal la birourile lor.

Adeseori înregistra personal corespondența în registru și o timbra. Când i se spunea că nu trebuie să facă acest lucru, el răspundea că nu este nimic rușinos în legătură cu munca.

Nu lua niciodată bani pentru slujbele făcute, iar salariul pe care îl primea mergea către cei în nevoie. Nu păstra nimic pentru sine. Adeseori când mergea la Atena pentru diferite treburi ale Bisericii, rămânea fără bani și se împrumuta de la fratele său.

Sf Calinic al Edessei și părintele Ierotheos Vlachos Imagine preluată de [aici](#).

Îi iubea pe tineri. Vizita școlile la începutul anului școlar și oficia slujba de deschidere în licee, atât în Edessa, cât și în alte orașe. Își făcea dinainte un program pe mai multe zile pentru a avea timp să meargă peste tot. Se preocupa de organizarea unor Sfinte Liturghii pentru școlari. Își dorea să participe câteva clase la slujbă. De asemenea a aranjat și vizita unor duhovnici în școli pentru a asculta spovedaniile copiilor. Îi îndemna pe preoți să organizeze școli catehetice în parohiile lor. A îmbunătățit organizarea taberelor de vară de pe Muntele Paiko.

În taberele Sfântul Vlasie. Imagine preluată de [aici](#).

Și-a stabilit, încă de la începutul păstoririi, ca scop organizarea cât mai multor întâlniri pentru a studia Sfintele Scripturi. Își dorea ca fiecare casă din mitropolie să aibă Biblia ei. Mii de exemplare ale Noului Testament au fost distribuite în mitropolie, fie numai în greaca veche, fie atât în greaca veche, cât și în cea nouă.

Dacă în Edessa avea loc o întâlnire la care vorbeau predicatorii eparhiali, era de neconceput pentru el să nu participe. Obișnuia să spună că și episcopul trebuie să asculte și să se folosească din cele spuse.

Îi încuraja pe preoți să predice. La început le cerea să îi trimită două exemplare ale predicilor lor. I-a îndemnat de asemenea și pe teologii mireni să predice, mai ales în sate. Pentru a se asigura că în fiecare parohie ajunge un cuvânt bun, pe de o parte, dar și din lipsa predicatorilor, pe de altă parte, a rânduit ca predicatorii eparhiali să scrie, prin rotație, câte o predică ce dura între cinci și opt minute care să fie duminica în biserici.

Avea mare dragoste față de săraci. El însuși era sărac, neavând bunuri mobile sau imobile, însă era bogat în milostivire. Observând la începutul păstoririi lipsa organizării activităților caritabile, a organizat înființarea unui fond pentru ajutorarea săracilor.

Vizita regulat spitalele pentru a vorbi cu pacienții. Nu mergea numai la sărbători mari, când considera aceste vizite o activitate necesară, ci și în zile obișnuite. Când lua o pauză de la activitățile zilnice, mergea la spital și astfel folosea până și pauza într-un scop bun. Mergea pe jos la spital și avea ocazia să întâlnească și să vorbească pe drum cu mai mulți oameni. Prin Edessa mergea pe jos, se întâmpla foarte rar să meargă cu mașina.

Nu a uitat nici de armată și mergea în unitățile militare pentru slujbe, pentru Sfânta Liturghie și pentru a le vorbi soldaților. În special mergea la posturile de la graniță și vorbea cu soldații. La marile sărbători îi vizita și le oferea ouă, dulciuri și cuvinte părintești.

Imagine preluată de [aici](#).

Avea o grijă specială față de copiii de la cămin, le oferea dragoste și afecțiune, mulți dintre aceștia fiind orfani. S-a ocupat de școala catehetică de la cămin și a trimis diferite persoane care îi tratau pe copii cu bunătate. Mulți dintre acești copii când ieșeau la plimbare prin Edessa, negreșit îl vizitau iar el le dădea bani pentru a-și cumpăra înghețată, dulciuri sau de ce aveau ei nevoie. Se purta ca un tată afectuos.

Imagine preluată de [aici](#).

Cultiva relațiile personale vii cu turma sa. Nu era ceva artificial, ci natural. Când auzea că într-o casă exista o problemă, găsea o scuză și mergea în vizită. Acest lucru se întâmpla mai ales când membrii unei familii sufereau după moartea cuiva drag. Mergea și oferea o mare mângâiere. Mergea în casele oamenilor și când aceștia sărbătoreau. Niciodată nu critica, nu judeca pentru acțiunile cuiva, ci întotdeauna încerca să îl scuze. Mergea și în cele mai smerite case, întotdeauna însoțit de un cleric și anunțându-și venirea dinainte pentru ca nu cumva să ajungă într-un moment nepotrivit și gazdele să se rușineze. La ocazii speciale mergea acasă la bătrânul grădinar al Mitropoliei, la portar și la alții. Întotdeauna se purta simplu, nu vorbea mult ci asculta mai ales. Pentru acest fel al lui de a fi, toată lumea îl dorea în casele lor și să fie în compania lui. Ei priveau aceste vizite ca pe o binecuvântare a lui Dumnezeu.

Imagine preluată de [aici](#).

Îi iubea mult pe sfinții Bisericii: pe apostoli pentru lucrarea lor misionară, pe martiri pentru mucenicia lor și pentru dorința lor de a se lupta, pe asceți pentru perseverența și înfrânarea lor din pustie. Cercetând viețile sfinților a descoperit două sfinte locale pe care le-a făcut cunoscute: Sfânta Hrisi și Sfânta Vasa. A rânduit toate cele cu privire la sărbătoarea Sfintei Mucenițe Hrisi cea Nouă, care a fost martirizată în satul Hrisi din Almopia. L-a rugat pe Sfântul Gherasim de la Sfânta Ana Mică, inmograful Patriarhiei de Constantinopol, să scrie o slujbă pentru sfântă. A cerut pictarea icoanei sfintei, realizarea de mii de exemplare pe hârtie și distribuirea lor către credincioși. Cercetând viețile sfinților, a descoperit că Sfânta Vasa și fiii săi: Teognios, Agapios și Pistos, erau din Edessa. Confirmarea a venit de la un cercetător istoric și de la un filolog și arheolog. Din păcate nu a mai apucat să facă mai cunoscută această familie sfântă pentru că la scurtă vreme de la descoperirea făcută, s-a îmbolnăvit și a trecut la Domnul.

Procesiune în cinstea Sfintei Hrisi, 1971. Imagine preluată de [aici](#).

Încă din tinerețe predica și era foarte competent. Imediat după facultate a început să predice în Mitropolia de Akarnania, apoi ca soldat, mai apoi ca protosinghel și în cele din urmă ca păstor. Obișnuia să spună că slava sfinților apostoli a fost neîncetata lor propovăduire. Nu a slujit niciodată fără să predice. Predicile sale erau simple, ușor de înțeles de către oricine. Își pregătea predicile înainte, rareori vorbea fără să se fi pregătit. Zile întregi înainte se gândea la subiectul predicii, mai ales în cazul praznicelor. Își alegea un aspect al subiectului și vorbea despre el. O dată vorbea, să zicem, despre ce era credința, următoarea dată vorbea despre urmările credinței, a treia dată vorbea despre condițiile preliminare ale credinței, sau despre necesitatea ei și tot așa. Vorbea într-un mod patristic, iar nu abstract, cu speculații teologice sau oferind sfaturi

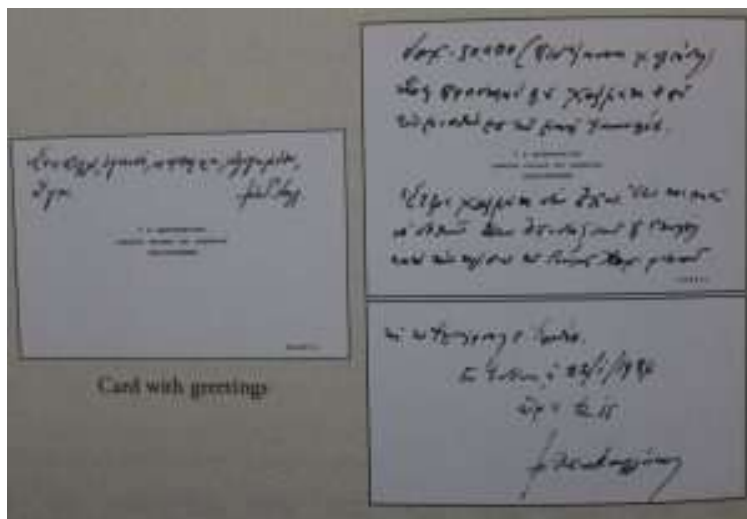
morale. Citea zilnic Sfintele Scripturi, scrierile sfinților părinți, viețile sfinților și își extrăgea fragmente pentru predicile sale. Oamenii erau mișcați pentru că el trăia cele despre care vorbea, cuvintele se potriveau cu faptele sale. Era un predicator foarte agreabil.

Imagine preluată de [aici](#).

După cum personalitatea Sfântului Vasile cel Mare se vede mai ales în scrisorile lui, la fel și în cazul Sfântului Calinic putem vedea o adevărată misiune făcută prin intermediul corespondenței. În fiecare zi primea multe scrisori de la diferite persoane care îi scriau pe teme diverse. Citea cu atenție scrisorile și plângea când vedea problemele celui care îi scria. Răspundea tuturor scrisorilor, inclusiv felicitărilor. De asemenea, le trimitea expeditorilor urări cu ocazia zilelor onomastice. Dacă o scrisoare era confidențială, ca o mărturisire, nu o păstra ci după ce răspundea, o distrugea pentru a nu mai fi văzută de altcineva. De asemenea distrugea și scrisorile în care era laudat prea mult. În schimb, celelalte scrisori le păstra alături de o copie a răspunsului trimis. Întotdeauna era atent la formulele de adresare iar conținutul era foarte cald și direct, mai ales pentru cei pe care îi cunoștea. Trimitea scrisori și din inițiativă proprie când considera, când citea despre ceva în vreun ziar, când avea loc vreun eveniment. Avea două modalități preferate de a răspunde:

fie folosind mașina de scris, fie dictând răspunsul altcuiva (aceasta fiind modalitatea preferată). Răspundea dimineața când era la birou, dar nu erau vizitatori, și în timpul orelor libere de după-amiază. Era atent să nu repete cuvintele în același paragraf și chiar în aceeași scrisoare. Când dicta răspunsurile era foarte atent față de cel care scria: uneori îi explica diferite aspecte, alteori ieșea din birou și se întorcea cu o tavă cu pahare și suc de portocale pentru a potoli setea. Alteori mergeau afară pentru o pauză. În cursul unui an erau trei perioade solicitante: de ziua onomastică, de Paști și de Crăciun când primea foarte multe scrisori și telegrame. Cândva au fost numărate și erau aproximativ 800 de scrisori și telegrame. Le răspundea tuturor sub aceeași formă: unei scrisori tot cu scrisoare, unei felicitări tot cu felicitare, unei telegrame tot cu o telegramă. Patriarhului, arhiepiscopilor și episcopilor le răspundea diferit, exprimându-și respectul. De obicei, această perioadă în care trimitea și răspundea la scrisori începea cu câteva zile înainte de sărbătoare și continua vreme de două-trei săptămâni după aceea. Obișnuia să trimită scrisori și prefectilor și generalilor care fuseseră cândva în funcție. Considera că nu este drept să fie uitați după ce aceștia se pensionau. Nu doar că avea de gestionat peste 800 de răspunsuri, dar el însuși le pune în plicuri și lipea timbrele. Făcea acest lucru pentru că nu dorea să împovăreze personalul biroului cu munca lui personală. Achita contravaloarea costului de a trimite toate scrisorile din salariul său. Își dorea ca cei care erau alături de el și îl ajutau să se simtă liberi, nu sclavi. Prin urmare, când observa că cineva se simțea sub presiune sau observa că nu îi place, căuta să nu îl mai cheme altă dată.

În stânga o felicitare cu urări iar în dreapta ultimele cuvinte scrise.

Toate eforturile lui erau într-un context ortodox, nu era mândru de sine. De exemplu, când a descoperit despre Sfânta Vasa și fiii săi, nu spunea că el a descoperit ci că s-a descoperit acest lucru.

Făcea totul cu smerenie și calm. A fost un ierarh liniștit.

Imagini preluate de [aici](#).

A trimis 136 de scrisori pastorale generale. A trimis și scrisori pastorale la ocazii speciale sau pe diferite subiecte.

Nu își citea predica niciodată și cum era un predicator viu, citirea predicilor sale nu se compară cu asistarea la rostirea acestora în biserică.

A acceptat ca un calendar să fie publicat în cinstea Sfintei Hrisi, însă cu o condiție: aceea ca fotografia lui să nu apară.

Deși taberele de vară, școlile catehetice, instituțiile și alte activități au înflorit în perioada lui, numele abia dacă apărea în ziare. Prefera să trăiască neobservat.

Imagine preluată de [aici](#).

Legăturile sale cu Sfântul Munte Athos

Sfântul Calinic obișnuia să spună că deși nu fusese tuns monah în Muntele Athos, totuși era athonit în inimă.

Sfântul Paisie Aghioritul avea un mare respect pentru el.

Sfântul Efrem Katunakiotul ținea la el și îl prețuia foarte mult. Când Sfântul Efrem fusese internat la Atena, Sfântul Calinic l-a vizitat și a stat mult timp cu el.

Imagine preluată de [aici](#).

Deși a crescut având o atmosferă athonită acasă, totuși nu a vizitat niciodată Muntele Athos ca mirean sau ca preot. Prima dată când a vizitat Muntele Athos era deja mitropolit al Edessei. Prima vizită a avut loc în circumstanțe dificile, în anii 1967-1968. Patriarhul ecumenic l-a numit membru al unei delegații ce urma să rezolve diferite probleme existente atunci în Sfântul Munte. Unele mănăstiri nu îl mai pomeneau pe patriarhul Athenagoras pentru că se întâlnise cu papa. Sfântul Calinic s-a întors din Muntele Athos cu câteva impresii negative. În unele mănăstiri în care nu îl mai pomeneau pe patriarhul Athenagoras nici nu i-au lăsat

pe cei trei ierarhi să participe la slujbe. După această primă vizită au mai urmat și altele, mai personale. Multe mănăstiri îl chemau la hramurile lor. A mers de mai multe ori la Mănăstirea Dohiaru, la Mănăstirea Xiropotamu, la Mănăstirea Dionisiu, la Mănăstirea Grigoriu, la Stavronikita și la altele. Când mergea la Muntele Athos vizita mai multe mănăstiri, schituri, chilii pentru a primi rugăciunile și binecuvântarea părinților athoniți. Mergea cu dragoste și emoție la chilia iconarilor de la Anania din Schitul Sfânta Ana Mică. Monahii de acolo obișnuiau să viziteze casa din Sitaralona atunci când el era copil. Schimba scrisori cu părinții de aici.

Urcând spre Sfânta Ana. Imagine preluată de [aici](#).

Sfântului Calinic îi plăcea să îl vadă și să vorbească cu Sfântul Gherasim, Imnograful Patriarhiei Ecumenice, care era la Sfânta Ana Mică.

Peste tot mergea smerit, cu simplitate și dragoste. El nu încerca să fie simplu și smerit ci pur și simplu așa îi era firea.

În fața Noului Schit. Imagine preluată de [aici](#).

Cândva, la un hram al Mănăstirii Xiropotamu a fost invitat și i s-a spus că trebuie să hirotonească într-un ierodiacon pe un monah. Mai mulți monahi, inclusiv părintele Theoclit Dionisiatul, i-au spus că monahul nu are o reputație bună. Însuși Sfântul Calinic a vorbit cu el în ajunul praznicului. După aceasta le-a spus monahilor xiropotamiți că va sluji, dar nu va săvârși hirotonia. Părinții s-au supărat și i-au spus că din moment ce ei au decis, el trebuie să îl hirotonească. Însă Sfântul Calinic le-a spus să îl ia ei și să îl hirotonească pentru că el poartă răspunderea”. Până la urmă a slujit la hram, dar nu l-a hirotonit. Atmosfera era foarte apăsătoare. Sfântul a plecat la Mănăstirea Dionisiu fiind supărat pentru că trebuise să refuze și pentru că părinții nu s-au purtat frumos cu el. Părintele Gavriil Dionisiatul l-a felicitat și a încercat să îl liniștească. La Mănăstirea Dionisiu a hirotonit un diacon și i-a spus părintelui Gavriil că dacă acesta propune pe cineva, va accepta fără să pună întrebări, arătând respectul pe care i-l oferea egumenului Mănăstirii Dionisiu. Vestea că nu l-a hirotonit pe acel monah s-a răspândit repede în Muntele Athos și mulți îl felicitau că refuzase. Cât despre acel monah, a fost hirotonit mai târziu de un alt episcop însă nu a sfârșit bine.

Sfântul Calinic a ajutat într-o măsură și la venirea Părintelui Gheorghe Kapsanis la Mănăstirea Grigoriu prin faptul că l-a încredințat pe egumenul de atunci că este o idee bună să îl invite pe părintele Gheorghe să vină și să se stabilească la mănăstire.

Sfântul Calinic îi respecta mult pe monahi și modul lor de viață. Era important pentru el să existe oameni care se roagă pentru întreaga lume. Toate celelalte sunt trecătoare.

Era foarte mulțumit când colaboratorii săi mergeau în Muntele Athos.

Când cineva dorea să devină ieromonah, îl trimitea la Muntele Athos pentru a fi încercat și pentru a primi ajutor.

Păstra legătura cu monahi și duhovnici de la Muntele Athos. Invita ieromonahi athoniți la Edessa pentru a spovedi credincioșii.

Deși îi iubea pe monahii athoniți și îi ajuta în lucrările lor, totuși nu accepta monahi care plecaseră de la Muntele Athos, mai ales pe cei fără binecuvântarea gherondei lor. Pe aceștia îi îndemna să se întoarcă la Muntele Athos și să fie ascultători față de gheronda lor.

Vorbea mult despre viața monahală, despre Muntele Athos, iar din acest motiv mai mulți tineri din Giannitsa, din Edessa și din Koufalia au devenit monahi. Era foarte mulțumit, deși nu pune presiune pe cineva.

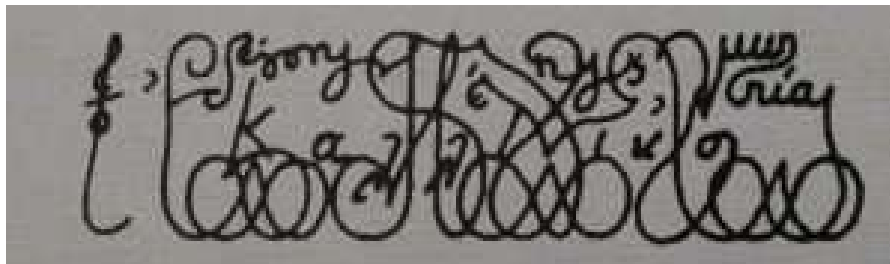
În timpul păstoririi sale mai multe mănăstiri s-au înființat și au fost aduși monahi și monahii.

Imagine preluată de [aici](#).

Influența athonită se putea vedea în felul în care înfrunța problemele din viață, dar mai ales cum a gestionat boala și moartea.

Administrația bisericească prezintă multe dificultăți pentru episcopii care se tem de Dumnezeu și iubesc Biserica. Sfântul Calinic știa care sunt cauzele acestor dificultăți și prin urmare a arătat îndelungă răbdare. Își dorea ca Mitropolia lui să ajungă o parte din Împărăția Cerurilor. Era preocupat de mântuirea lui și de a turmei sale. Își dorea ca toți clericii să vegheze asupra turmei la fel cum făcea și el. Uneori era categoric și exigent. Totuși, s-a lovit de multe obiecții pentru că nu oricine era capabil să îi urmeze în acest mod de viață. Sfântul Calinic era conștient de faptul că cei care nu îl iubesc pe Dumnezeu, nu îi iubesc nici pe episcopi. Și adeseori își spunea: „Dacă ei nu îl iubesc pe Dumnezeu, cum putem să le cerem să ne iubească pe noi?” Adeseori a întâmpinat plângeri din partea clericilor și mirenilor. Cu toate că s-a sacrificat pe sine în fiecare zi, erau totuși persoane care aveau și cereri exagerate. Pentru că știa că va da seama pentru tot ce face, nu s-a folosit de autoritatea sa. Se temea de Dumnezeu și cunoștea bine legile statului iar acțiunile sale nu erau influențate de părerile unor oameni. Valurile de încercări ce au venit peste el au cuprins diferite lucrări administrative în care era imposibil să îi mulțumească pe toți, calomniile, acuzații false din partea celor cu simpatii slavo-macedonene și altele. A trecut prin toate acestea și a câștigat experiență. A avut răbdare, credință în Dumnezeu și atitudine eclesială. Nu a rănit pe nimeni și nu s-a răzbunat pe cineva. Nu s-a plâns niciodată și nu a protestat. Întotdeauna avea un cuvânt bun de spus în orice încercare. Nu a vorbit rău despre cineva, nici măcar despre cei care îl calomniau sau îi făceau rău.

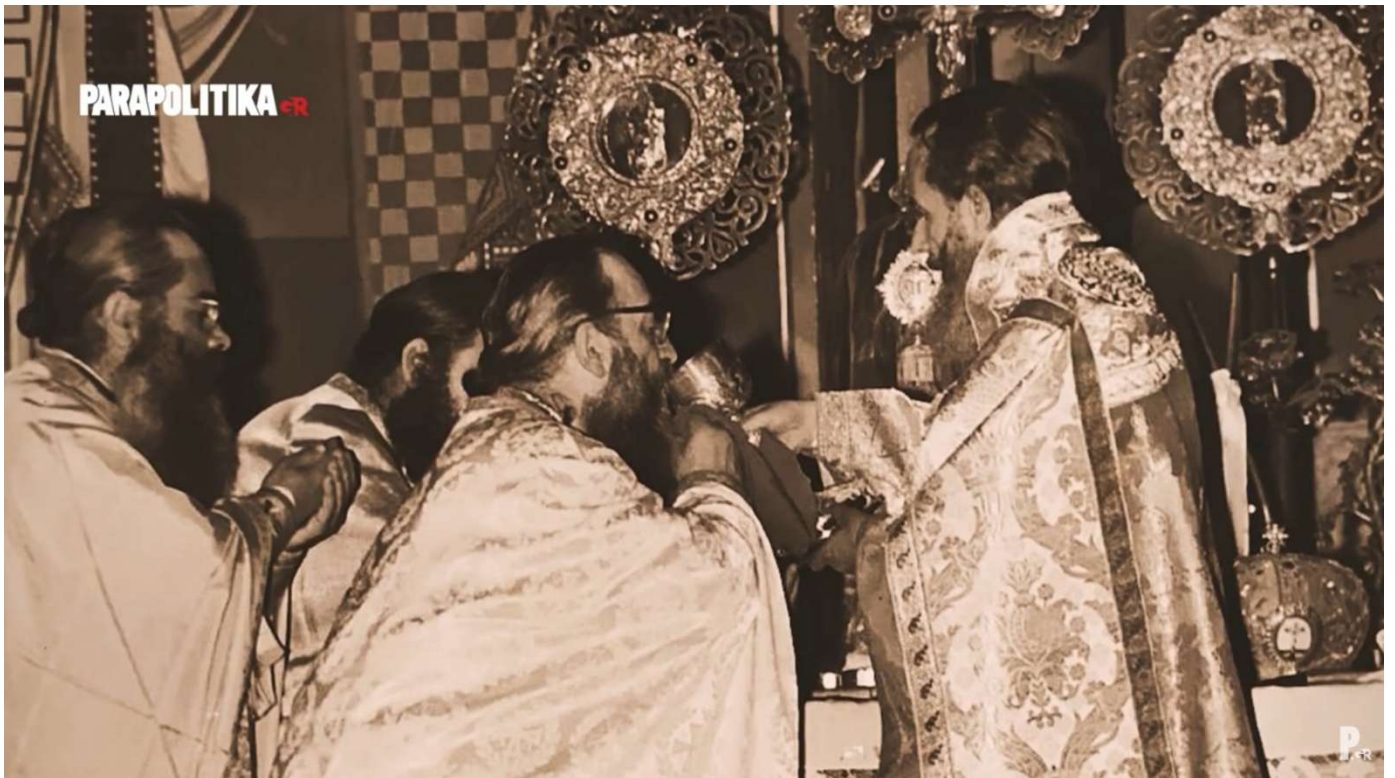

Semnătura sa bizantină

Diferite fotografii preluate de [aici](#) și de [aici](#).

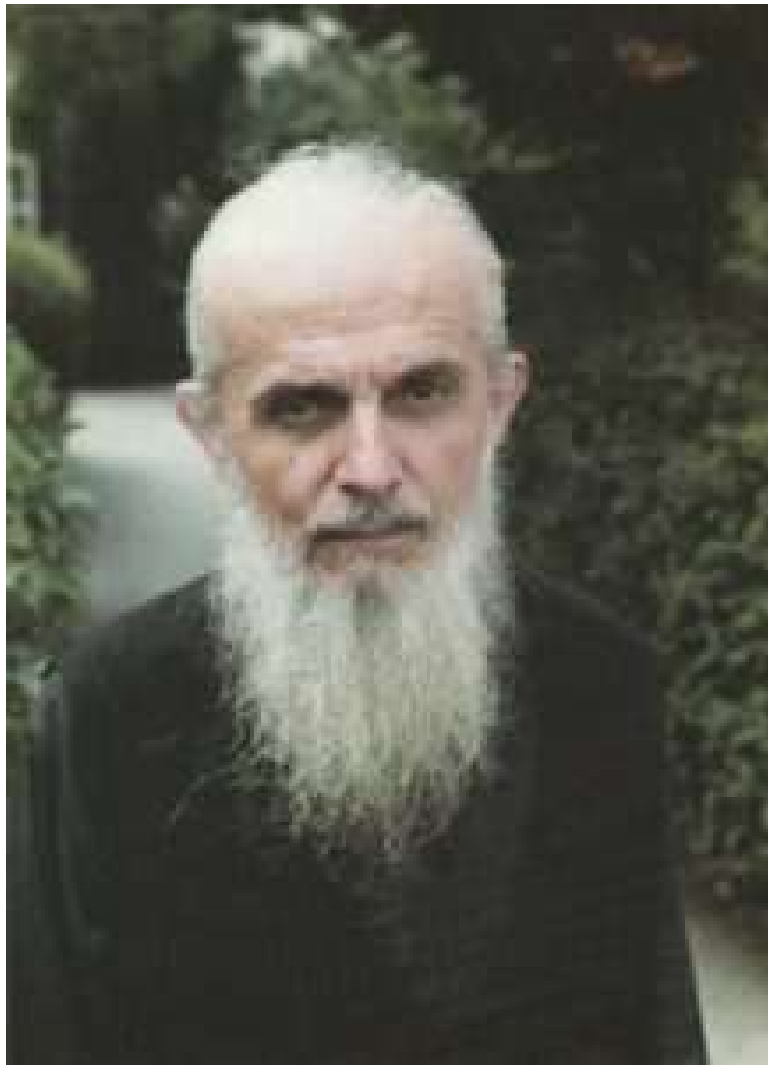
Cuviosul sfârșit

Procesiune

de Sfântul Nectarie. Cu două luni înainte de apariția bolii.

Sfântul Calinic avea o constituție fizică puternică, deși era mic de statură. Nu a suferit de vreo boală anume. Ultimele șapte luni din viața sa, care au corespuns cu perioada în care a fost bolnav, sunt cele care au dezvăluit o mare parte din lumea lui interioară, necunoscută anterior chiar și pentru cei mai apropiați colaboratori.

Sfântul Calinic cu puțin timp înainte de descoperirea bolii. imagine preluată de [aici](#).

Primele semne ale bolii au apărut înainte de Crăciunul din anul 1983. Brațul său stâng și-a pierdut puterea, iar Sfântul a observat acest lucru în momentul în care a încercat să ridice un obiect. La început nu a dat atenție, dar mai apoi a început să aibă diferite suspiciuni. În timpul Sfintei Liturghii de Anul Nou a avut dificultăți în a-și ține cârja arhierescă. Într-o fotografie făcută în timpul procesiunii de Bobotează se poate observa că brațul îl durea. A întâmpinat totul cu liniște interioară și cu încredere totală în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Cum investigațiile inițiale nu au descoperit nimic, s-a decis efectuarea unei tomografii computerizate (CT scan). Radiologul a observat prezența unei tumori cerebrale dar nu i-a spus acest lucru direct Sfântului Calinic ci vicarului eparhial, Arhimandritul Damian. Următoarea discuție a avut loc:

Sfântul Calinic: „Părinte Damian, ce ai înțeles? Dacă ai înțeles ceva, spune-mi, pentru că noi clericii trebuie să știm cum stau lucrurile, pentru a ne pregăti.”

Arhim. Damian: „Înaltpreasfinția Voastră, chiar dacă se întâmplă ceva, cred că sunteți pregătit.”

Sfântul Calinic: „Să fii pregătit este una, dar să fii absolut pregătit este altceva.”

În aceeași seară au fost sunați fratele Sfântului, care era judecător și care locuia în Atena, și Arhimandritul Epifanie Theodoropoulos, prietenul său apropiat, cu scopul ca aceștia să îl convingă să vină la Atena, iar mai apoi să călătorească la Londra pentru operație. Actualul Mitropolit Ierotheos Vlachos (pe atunci ieromonah la Edessa, apropiat colaborator al Sfântului Calinic) a încercat să îl convingă să meargă la Londra pentru investigații mai amănunțite, iar în acest scop trebuia să își facă pașaport.

În următoarea duminică a slujit la Kerasia, lângă Edessa, potrivit programului său. Aceasta avea să fie ultima slujbă săvârșită. Nu și-a putut ține cârja arhierescă și a avut mari dificultăți în manevrarea dicherului și tricherului. Predica a fost profetică. A vorbit despre orbirea duhovnicească. În timpul predicii a spus că nu contează să avem vedere fizică ci sufletul nostru trebuie să aibă vederea sa „chiar dacă suntem orbi fizic, este suficient să avem Lumina lui Dumnezeu în sufletul nostru și să avem ochi duhovnicești”. După Sfânta Liturghie s-au întors la Edessa și i-a lăsat Părintelui Ierotheos 50.000 de drahme. „50.000

de drahme. Aceștia sunt banii personali din salariul pe luna ianuarie. Nu am alți bani. Dacă mor, să fie dați fără chitanțe celor săraci, la discreția Părintelui Vicar și a Predicatorului Eparhial, Părintele Ierotheos. + Calinic al Edessei”

Imagine preluată de [aici](#).

Duminică, pe 22 ianuarie, au călătorit la Tesalonic pentru a lua un avion spre Atena. Pe 23 ianuarie dimineața a făcut mai multe teste și medicii din Atena au confirmat ceea ce spusese medicii din Tesalonic. Din ce i-au spus medicii din Atena, a înțeles cât de gravă este situația lui. Adeseori spunea în predicile sale: «Dacă doctorii îți spun să mergi la Londra, înțelegi

că este un caz dificil. Înțelegi că ai cancer.» După analize a mers direct la Părintele Epifanie, prietenul său drag. Acolo a izbucnit în suspine. Părintele Epifanie avea să spună că era foarte mâhnit pentru că înțelesese

pentru prima dată că viața sa biologică se încheiase. Bineînțeles, această stare a ținut doar o zi, iar după aceasta a fost calm până la sfârșit.

Ca urmare a situației grave, pe 23 ianuarie și-a dictat testamentul la un notar. Nu a mai avut putere în mâna dreaptă pentru a-l scrie personal. În timp ce dicta plângea. De două trei ori a izbucnit în suspine.

Această reacție a lui față de starea sa de sănătate arată, prin analogie, rugăciunea Domnului din Ghetsimani.

Pe 24 ianuarie, dimineța și-a făcut o spovedanie a întregii vieți la Arhimandritul Agathanghel Michailidis. Considera această spovedanie ca pe o baie. Pe 25 ianuarie a vrut să se roage împreună cu Părintele Ierotheos, așa că au zis o parte din utrenie, apoi părintele a citit ceva din Noul Testament. A fost următorul pasaj din Epistola către Filipeni: „Căci pentru mine viața este Hristos și moartea un câștig. Dacă însă a vieții în trup înseamnă a da roadă lucrului meu, nu știu ce voi alege. Sunt strâns din două părți: doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos, și aceasta e cu mult mai bine; Dar este mai de folos pentru voi să zăbovesc în trup.” După ce a auzit aceste versete, Sfântul Calinic a spus: „Aceasta este ce spune apostolul. Nu este pentru noi, este mai presus de noi. Dar fie voia Domnului.”

Deși avea aprobare de la Sfântul Sinod ca să meargă la Londra din motive personale, totuși Sfântul a considerat că nu este drept ca Arhiepiscopul Serafim să nu știe adevăratul motiv al călătoriei. Așa că l-a sunat și l-a anunțat, cerându-i și rugăciunile. De asemenea, când a ajuns în Anglia, primul lucru pe care l-a făcut a fost să îl sune pe Arhiepiscopul Methodie al Thyatirei și să îl anunțe că este în Londra și că a doua zi va suferi o intervenție chirurgicală.

Pe 26 ianuarie, ziua lui de naștere când împlinea 65 de ani, a zburat în Anglia. În timpul zborului a fost mai mult tăcut, dar de trei ori a lăcrimat. Prima dată a fost când a spus: „Mergem în străinătate în cele mai bune condiții posibile pentru o operație. Dar oamenii lui Dumnezeu? Cât de multe greutateți îndură ei!” A doua oară a fost când a zis: „Fiul meu, sunt un episcop păcătos, dar mă tem de Dumnezeu și iubesc Biserica și slava ei. Să spui aceasta când voi muri.” Iar a treia oară a fost când și-a amintit că și-a făcut testamentul și că Dumnezeu l-a binecuvântat cu colaboratori buni.

După ce a ajuns în Londra, a mers la spital și medicii i-au făcut primele investigații. L-au întrebat dacă vrea sedative pentru a dormi bine în noaptea aceea, însă el a spus că nu a luat niciodată așa ceva și că nu are nevoie de ele în acea noapte.

Pe 27 ianuarie dimineța, la ora 9:30 l-au luat pentru a fi anesteziat. I-a privit pe cei care erau acolo, apoi și-a făcut cruce. Era calm, ca de fiecare dată în viață când lucrurile nu mergeau bine. În jurul prânzului operația s-a încheiat. Medicii nu erau mulțumiți de tipul tumorii, era malignă, o tumoră gliom. Medicii au încercat să îndepărteze partea centrală, însă tumoarea se răspândise în creier, iar în opinia lor urma să crească iar în dimensiune și să producă moartea. Mai mult, au spus că ei cred că pacientul nu ar trebui supus la radioterapie pentru că nu ar ajuta în vreun fel.

La terapie intensivă, când Sfântul s-a trezit după anestezie, primele cuvinte pe care le-a spus au fost: „Slavă lui Dumnezeu.” A spus așa de mai multe ori, deși avea mască de oxigen și își făcea cruce. Uneori spunea: „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.” Apoi a zis: „Am trecut ușor prin ea. Nu am nicio durere. Slavă lui Dumnezeu. Bineînțeles, nu avem o înțelegere specială cu Dumnezeu. De ce ar trebui ca toate să meargă bine pentru noi?” Alta dată a spus: „Hristos a suferit atât de mult pentru noi pe cruce.” Seara a fost neliniștit, din cauza operației pe creier așa că i-au dat calmante și s-a liniștit.

Sfântul Calinic pe patul de spital în Londra. Imagine preluată de [aici](#).

Pe 28 ianuarie a dormit toată ziua și nimic nu l-a trezit. Nu era conștient de nimic. Cu toate acestea a plâns tot timpul, ochii săi erau ca două izvoare de lacrimi. Din păcate suferise un accident vascular din cauza unei hemoragii.

La ora 3 dimineața, pe 29 ianuarie, hemoragia s-a confirmat și a fost transferat la un alt spital din Londra unde aveau un computer tomograf și chirurghi. A fost operat iarăși pentru a îndepărta sângele hemoragiei. Medicul care l-a operat a spus că nu mai văzuse un asemenea caz de mai bine de cinci ani. Încă nu se știa ce centri nervoși fuseseră atinși. Se putea să moară sau să rămână într-o stare vegetativă. Respira cu ajutorul unei ventilator, era conectat la diferite aparate iar lacrimile îi curgeau neîncetat. Deși se vorbea cu el, nu dădea semne că ar înțelege.

Pe 1 februarie a început să înțeleagă. Pentru că era intubat, a cerut un creion pentru a scrie ceva. A scris: „Vorbesc despre răbdare de atât de mult timp. Acum trebuie să pun în practică.” Pe altă hârtie a scris: „Îți mulțumesc foarte mult!”, iar pe o alta: „Vă mulțumesc tuturor!”. Pentru a vedea dacă înțelege, părintele Ierotheos l-a pus să se însemneze cu Sfânta Cruce, lucru pe care l-a făcut. Treptat și-a revenit, iar când era deplin conștient a povestit în lacrimi că și-a văzut sufletul în afara trupului și că slujea un Trisaghion pentru el însuși. Atinsese pragul morții, dar și-a revenit pentru rugăciunile care se făceau pentru el.

Sfântul Calinic și Părintele Ierotheos Vlachos. Imagine preluată de [aici](#).

Pe 22 februarie a fost transportat cu o ambulanță până la aeroport iar de acolo a călătorit la Atena unde a fost primit de Spitalul Alexandra. Aici a făcut radioterapie la creier, însă fără vreun rezultat. A fost vizitat de mulți oameni. Memoria i-a revenit complet. Vorbea cu toți deși era slăbit și avea partea stângă paralizată.

Pe 2 mai a fost transferat la Spitalul Bisericii Greciei pentru a continua tratamentul. De câteva ori însă a ajuns iarăși până în pragul morții, o dată din cauza deshidratării. Îi era zi de zi mai greu din cauza tumorii cerebrale care creștea în dimensiuni și ataca diferite părți ale creierului.

Cu douăzeci de zile mai înainte de adormirea sa întru Domnul, centrul vorbirii a fost afectat, potrivit opiniei doctorilor. Nici mai înainte nu putea vorbi clar, însă în ultima parte de abia mai putea vorbi. A încercat, însă când a realizat că era imposibil, a plâns. Doctorii au spus că probabil înțelegea.

Cu două-trei zile înainte de adormire, și-a închis ochii și a început să îi fie tot mai rău.

Pe 6 august a avut spasme din cauza tumorii care crescuse în dimensiuni și presa creierul. Situația i se înrăutățea de la o oră la alta. După o vreme a început să respire greu și cu zgomot, stare care a durat până a doua zi la prânz, după care a început să respire rar și liniștit. Tensiunea arterială era fluctuantă. Chiar cu câteva minute până să adoarmă avea tensiunea 25.

Adormirea sa întru Domnul a avut loc marți, 7 august 1984 la ora 21:47 într-un mod foarte liniștit, fără ca cineva să observe, fără să își deschidă ochii, fără să își strâmbă fața. Așadar seara, după vecernie, astfel că după calendarul Bisericii era 8 august. Cei care erau prezenți atunci erau Mitropolitul Procopie de Kefalonia, preoți, inclusiv cel mai drag prieten și frate în Hristos, Epifanie Theodoropoulos, fii duhovnicești

și rude. A avut multe încercări, mai ales în ultimele șapte luni când a zăcut la pat, însă nu a avut dureri la cap. A murit ca un martir și ca un ascet sfânt.

Toată viața lui mulțumea și Îl slăvea pe Dumnezeu, dar mai ales în această ultimă parte spunea mereu: „Slavă Ție, Dumnezeule!”

Când după operație părintele Ierotheos era supărat de vești, Sfântul l-a confruntat zicând: „Facă-se voia lui Dumnezeu.”

Repetă diferite versete din Noul Testament sau din Psalmi.

Cât a fost imobilizat la pat, au fost și lungi perioade de timp în care sughița, chiar și când dormea. Acestea îl epuizau. În ultima parte a vieții a avut și o tuse severă care i-a chinat pieptul. Și totuși, chiar și în acele mici pauze între sughițuri și tuse, el spunea „Fie voia Ta!” Dar chiar și în aceste situații, nu s-a plâns nici nu vorbit împotriva, ba mai mult, se învinovăța pe sine.

Cândva a spus: „Obişnuiam să vorbesc despre martiri și despre răbdarea lor. Dumnezeu mă va întreba „Fiul meu, nu puteai să găsești un alt subiect despre care să vorbești?”

O situație remarcabilă s-a întâmplat în spitalul Alexandria unde un preot a venit să îl vadă. Acest preot îl calomniase pe Sfânt și răspândise aceste calomnii serioase, deși fusese tratat foarte bine de către Sfântul Calinic. Unele rude s-au temut că vederea preotului îl va deranja. Dar, pentru că întotdeauna îi iubea pe cei care îl întristau, la fel și acum l-a primit cu multă dragoste pe preot. L-a întrebat de sănătate, de familia lui, de parohia lui. Dar nu numai că l-a întrebat, ci întreaga lui expresie mărturisea iubirea pe care o avea. I-a spus: „Fiul meu, de ce te-ai deranjat atât de mult să vii și să mă vezi? De ce ai cheltuit atât? Nu merită.” Preotul plângea. La plecarea lui, părintele Ierotheos i-a spus: „Nu mai pot răbda bunătatea dumneavoastră!” Sfântul l-a privit calm, a lăcrimat mult și a zis cu lacrimi: „Fiul meu, fie ca și eu să găsesc milă la Domnul.”

Cu altă ocazie, părintele Ierotheos l-a întrebat. „Îi iertați pe toți aceia care v-au greșit și care v-au tulburat în viață?” „Din toată inima!” a strigat Sfântul.

Cât timp a fost internat, au fost câteva situații în care un asistent s-a purtat cu el într-un mod nepotrivit. De exemplu, cândva a fost chemat asistentul pentru că era nevoie de el, însă mai erau cinci minute din program și acesta a spus enervat că în cinci minute i se încheie tura și că nu mai vrea să întârzie nici măcar câteva minute. Dar de fiecare dată, el cel care fusese la dispoziția tuturor la orice ora din zi și din noapte, nu riposta, ci rămânea tăcut.

Cândva când a amintit că Dumnezeu i-a dăruit rude bune, colaboratori buni, fii duhovnicești buni, i s-a spus: „Dar și dumneavoastră sunteți bun, de aceasta vedeți totul bun.” Sfântul a spus: „Sunt un sfânt fals. Înfașurarea mea și câteva daruri superficiale mă fac să par aceasta. Dar în realitate sunt un sfânt fals. Nimeni altul nu mă știe mai bine decât mă știu eu însumi.”

Când s-a trezit după starea de comă, a spus: „Din acest motiv Dumnezeu mă lasă să trăiesc, pentru a mă putea pocăi.”

Cu puțin timp înainte de a trece la Domnul, cineva a făcut o remarcă cu privire la altcineva în fața lui. S-a supărat și a strigat: „Fiul meu, nu judeca pe nimeni. Și nu mă face să judec pe cineva pentru că sunt la judecată acum. Aștept judecata și nu trebuie să judec pe cineva.”

Cineva i-a adus la Atena un metanier pe care părintele Ierotheos l-a atârnat de patul Sfântului. „Ia-l de acolo și pune-l în dulap.” A spus Sfântul. „Dar de ce?” „Ca să nu ne prefacem că ne rugăm cu metanierul și să creăm impresii înșelătoare.” Bineînțeles că se ruga foarte mult, numai că nu folosea un metanier și nu a vrut să creeze false impresii.

De multe ori spunea că nu este așa cum ar trebui să fie. „Nu sunt ceea ce ar trebui să fiu. Ar trebui să fiu mai duhovnicesc decât creștinii [obișnuiți], dar nu sunt. Luând în considerare diferite persoane, cum ar fi grădinarul și bucătarul mitropoliei, spunea: „Acei oameni mă vor judeca la A Doua Venire.” Aceasta arată sfințenia lui, se vedea sub toți ceilalți.

La un moment dat a spus cu lacrimi: „Roagă-te, fiul meu, ca să nu pierd mila Domnului acum în vremea bolii mele.”

Altă dată a întrebat cu nevinovăția unui copilăș: „Oare mă voi mântui?”

Urmează o întâmplare care va arăta trezvia sa chiar și în vremea bolii. Într-o noapte când dormea, o asistentă a venit pentru a-l întoarce pe o altă parte, din moment ce era paralizat. În acel moment, Sfântul Calinic s-a trezit și fără să înțeleagă ce se întâmpla, a tresărit când a văzut asistenta lângă patul lui. Complet inconștient, pe baza curăției sufletului său, a avut o mișcare convulsivă și, deși era pe jumătate paralizat, i-a scăpat din mâini și a căzut direct pe podea. S-a lovit la cap chiar unde fusese operat și locul i s-a umflat. Doctorii au fost foarte îngrijorați, dar analizele au arătat că nu s-a agravat starea lui. Asistenta nu a putut înțelege de ce a reacționat așa și nici cum de a găsit o asemenea putere dat fiind că era semiparalizat. Când i s-a povestit Sfântului Sofronie de la Essex această întâmplare a spus: „Exista trezvie chiar și în cel mai profund somn.”

În vremea bolii sale nu a dat sfaturi, nici celor care îi cereau cuvânt. Rămânea tăcut și numai îi binecuvânta. Toată atenția lui era la Judecata lui Dumnezeu și era atent să nu greșească ceva pentru care să plătească veșnic.

În această perioadă a avut și altfel de experiențe pe care cei din afară cu greu le pot înțelege pe deplin mai ales că nu au fost toate povestite în detaliu. Într-o dimineață când părintele Ierotheos, cel care avea grijă de el, a venit, Sfântul i-a spus: „Să nu ai dubii deloc cu privire la ce îți voi spune. Acestea sunt fapte, nu vise. Am văzut că sufletul a părăsit trupul meu (se întâmpla în perioada în care fusese în comă) și când era lângă trup, mi-am văzut trupul mort, un cadavru. Asistentele îl măsurau pentru a lua măsurile sicriului. Apoi am citit un Trisaghion pentru mine însumi. Nu știu cum am supraviețuit.” Apoi a continuat să mai spună lucruri, însă nu s-a înțeles. A spus ceva și despre Sf. Apostol Pavel, însă nu se știe dacă făcea referire la revenirea lui la fel ca a apostolului pentru rugăciunile Bisericii. Cu altă ocazie când părintele a mers la spital, Sfântul i-a

spus: „Satana m-a deranjat mult azi-noapte. Am avut o noapte groaznică. Te-am căutat toată noaptea. Strigam: părinte Ierotheos, părinte Ierotheos! Fiul meu, vreau să vii lângă mine ca să mă simt în siguranță.”

Întro noapte și-a dorit foarte mult un pahar cu lapte, deși nu îi plăcea neapărat laptele. „Când dormeam, am întins mâna pe dulapul de lângă pat și am găsit un pahar cu lapte cald. L-am băut și mi-a plăcut mult. Să scrii asta.”

Altă dată, când era la Atena în spital, a povestit cu greu despre ce i s-a întâmplat: „Cânt toate erau liniștite, dintr-o dată a început o tornadă. Nu m-am așteptat niciodată să-mi pun mitra pe Sfânta Masă. Copiii țipau: mamă!mamă! Ei o chemau pe Preasfânta Fecioară. Și a venit, fiul meu, Preasfânta Fecioară Prusiotissa. M-a binecuvântat. Când mă voi face bine, vreau de asemenea să merg la Preasfânta Fecioară Portărița pentru a mă închina. Fiul meu, sunt preocupat de organizarea sărbătorilor Maicii Domnului, în special de Adormirea Maicii Domnului. Va fi foarte de folos pentru oameni. O să fim de vină dacă neglijăm acest lucru. Te rog să scrii o scrisoare pastorală pentru sărbătorile Maicii Domnului.”

Altă dată a spus: „Copiii strigau:’Îl vrem pe episcopal nostrum. De ce nu ne lăsați?’ ” Și într-adevăr, aceasta s-a împlinit când în ziua înmormântării lui poliția nu i-a lăsat niște tineri să sărute trupul lui.

Când era în Londra a spus: „Azi noapte în somn mi-am pregătit predica pe care să o spun în Vinerea Mare.” Să pregătești o predică în timpul somnului, mai ales despre Hristos cel Răstignit, arată energia noului său [a minții sale] chiar și în somn.

În cea mai mare parte a bolii sale nu a vorbit mult, dar atunci când vorbea erau lucruri profunde.

Când a fost informat că unii oameni și-au exprimat dubiile că ar mai putea conduce mitropolia, mai ales după ce devenise și pe jumătate paralizat, s-a întors spre părintele Ierotheos și a spus: „Dacă o să văd că nu mă fac bine, știu ce trebuie să fac. Nu sunt un episcop fără conștiință. Încă mai sunt conștient. Fie ca Dumnezeu să mă ajute să ajung la Edessa și știu eu însumi ce voi face.” Trebuie menționat că încă dinainte de a se îmbolnăvi se gândea să demisioneze din poziția de Mitropolit pentru a se putea pregăti de viața veșnică.

De asemenea, când era în Atena a spus într-o zi: „Mă gândesc la faptul că am ținut de mitropolie toată această vreme (cinci luni). Poate ar trebui să demisionez?” Totuși, Părintele Epifanie a intervenit și nu l-a lăsat. „Nu demisiona, Înaltpreasfințite. Dacă vedem că nu te vei face bine, atunci o să îți spunem și o vei face. Ai lucrat 40 de ani. Sigur ești în măsură să îți iei câteva luni pentru convalescență.” După aceasta s-a mai liniștit puțin.

Când era la Londra a zis: „Dacă mi-aș lua viața de la capăt, aș deveni monah de tânăr. Ascultarea față de un părinte mă bucură mult.”

Cândva a avut loc acest dialog:

„Înaltpresfințite, iubiți monahismul.”

„Ce spui acolo? Ce este un episcop? Nu este monah?”

„Dar sunt unii episcopi care se opun monahismului.”

„Din neștiință, fiul meu, din neștiință. Nu știu nimic. Nu judeca.”

Pe patul de spital. Alături de el este Părintele Ierotheos Vlachos.

Când Sfântul Sofronie de la Essex l-a vizitat a spus: „Vă cinstim, Înaltpreasfințite, pentru că iubiți monahismul.” „Aceasta nu este nimic. Mă iubesc pe mine însumi. Nu sunt monah?” a răspuns Sfântul Calinic.

Într-o zi a spus cu lacrimi: „Boala nu mă interesează prea mult. Măcar de aş fi sfânt chiar și numai [dacă aş rămâne] cu un picior sau numai cu un ochi.”

Altă dată a spus că dacă i s-ar da o mitră din aur și i-ar spune că ar costa numai o drahmă, nu ar irosi drahma.

După ce a trecut la Domnul, cel care săvârșit primul Trisaghion a fost Mitropolitul Procopie, iar toți cei prezenți erau foarte mișcați. Apoi, potrivit protocolului spitalului a fost dus la morga pentru ca doctorii să vină a doua zi și să finalizeze procedurile. Dimineața doctorii au efectuat autopsia. La sugestia Părintelui Epifanie au efectuat o procedură internă (nu au îndepărtat nimic, așa cum adesea se obișnuiește, dar au folosit formalină). Era vară și călătoria urma să dureze o zi, iar trupul avea să stea în biserică două zile.

La ora 9 dimineața, părintele Ierotheos și un asistent au spălat trupul și l-au îmbrăcat cu mult respect. Au observat că membrele îi erau moi. Un monah athonit care era prezent a spus că a observat și el acest lucru și că la Sfântul Munte așa se întâmplă cu călugării de acolo. Nu devenise rigid, deși trecuseră mai mult de 12 ore de la deces și trupul fusese menținut la frigider. La ora 10 dimineața, convoiul mortuar a plecat spre Edessa.

Au oprit în Giannitsa, la biserica Sfântului Gheorghe, unde s-a slujit un Trisaghion, iar oamenii și-au luat rămas bun de la Sfânt.

Pe drumul dintre Giannitsa și Edessa, creștinii din diferite sate stăteau pe marginea drumului cu flori și tămâie. La fel se întâmplase și cu 17 mai devreme, la intronizarea lui.

Trupul a rămas în catedrala din Edessa până în ziua înmormântării. Mulțimi de credincioși au venit pentru ultima sărutare. Preoții citeau permanent evangheliile. Credincioșii stăteau permanent în jurul lui. Sfântul avea pe față câteva vânătăi de la radioterapie. Foarte mulți oameni au venit joi pentru ultima sărutare.

Joi spre vineri s-a făcut o priveghere și Sfânta Liturghie apoi apoi s-a săvârșit slujba înmormântării preoților și ierarhilor. Vineri dimineață a fost o altă Sfântă Liturghie și o predică despre Sfântul Calinic.

Vineri, pe 10 august 1984, în ziua înmormântării au început să sosească arhierii din toată Grecia. Douăzeci și nouă de arhierii au venit din proprie inițiativă. A fost prezent chiar și Arhiepiscopul Timotei al Cretei, care i-a fost prieten în vremea anilor de studenție.

Sfântul Calinic în sicriu. Imagine preluată de [aici](#).

Slujba de înmormântare a fost cutremurătoare. Oamenii sufereau, plângeau, erau mâhniți de pierderea păstorului lor. După slujbă, trupul său, purtat de preoți, a fost dus într-o procesiune în cimitirul orașului. El însuși ceruse să fie înmormântat acolo într-un mormânt simplu. După Trisaghion și îngropare, toți au cântat Hristos a înviat. La cererea lui, la mormânt a fost scris: „Aștept învierea morților.”

Imagine preluată de [aici](#).

Imagine preluată de [aici](#)

Imagine preluată de [aici](#).

Mormântul Sfântului. Imagine preluată de [aici](#).

Testamentul său cuprinde indicații cu privire la puținele sale lucruri. A scris exact ce lasă și cui. Textul este caracterizat de calm și sobrietate. Mai întâi sunt lăsate instrucțiuni cu privire la înmormântare (să fie îngropat în Edessa, în spatele bisericii din cimitir, dacă este loc; să fie folosit un coșciug simplu; mormântul să fie simplu și neîmpodobit, iar pe el să fie scrise cuvintele „aștept învierea morților”; să fie înmormântat cu un epitrahil simplu și un omofor dintr-o țesătură galbenă, realizate la Mănăstirea Kalograion din Kalamata; să nu fie coroane de flori (cândva a spus că dacă vor fi aduse coroane, o să se ridice din coșciug și va striga.); discursurile funerare fie să nu se țină, fie să fie foarte limitate.). Mai apoi sunt instrucțiuni cu privire la repartizarea lucrurilor. Cu privire la bani a spus că nu are, iar dacă se vor găsi bancnote, acestea aparțin fondului pentru săraci. Nu avea multe veșminte. Nu cumpăra de obicei veșminte arhieresti, iar cele pe care le avea erau primite de la hirotonia sa întru arhieru sau de la instalare. Le-a lăsat mitropoliei și celor apropiați. Mai întâi i-a menționat pe cei care îi erau frați și fii duhovnicești, iar la final pe membrii familiei. Considera că legăturile duhovnicești sunt mai puternice decât cele de sânge. Testamentul său se încheie astfel: „Fie ca mila lui Dumnezeu să mă însoțească în vremea plecării mele din această lume deșartă.”

Canonizarea sa

Pe 13 ianuarie 2016, Sfântul Sinod al Bisericii Greciei, a decis să trimită Patriarhiei Ecumenice cererea de canonizare.

Pe 23 iunie 2020 Patriarhia Ecumenică a decis includerea sa în rândul sfinților cu data de cinstire 8 august.

După canonizare, Mitropolitul Ioil al Edessei (ucenic al Sfântului Calinic), clerul și credincioșii, au mers la mormânt și au cântat troparul, condacul și mărimurile. Slujba noului sfânt este compusă chiar de Mitropolitul Ioil.

Pe 25 septembrie 2020 a avut loc deshumarea osemintelor Sfântului Calinic. Este vrednic de notat că în timpul deshumării, șoferul Mitropolitului Ioil, Peter Tzotzes, care a ajutat la strângerea osemintelor a spus

că sfintele moaște, în special brațul drept erau atât de bine mirositoare când le-a luat încât a devenit amețit de mirosul frumos. Buna mireasmă a fost simțită de către toți cei prezenți.

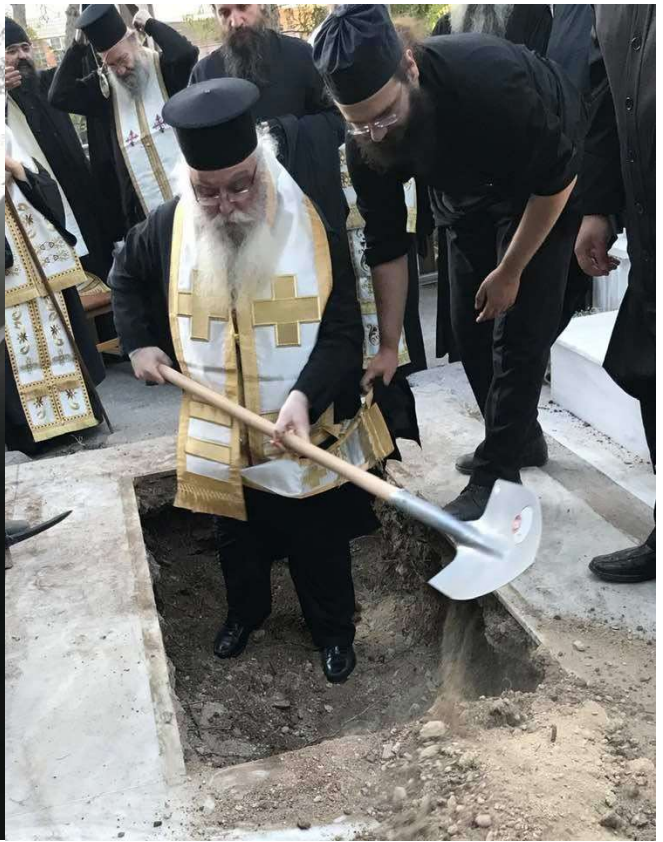

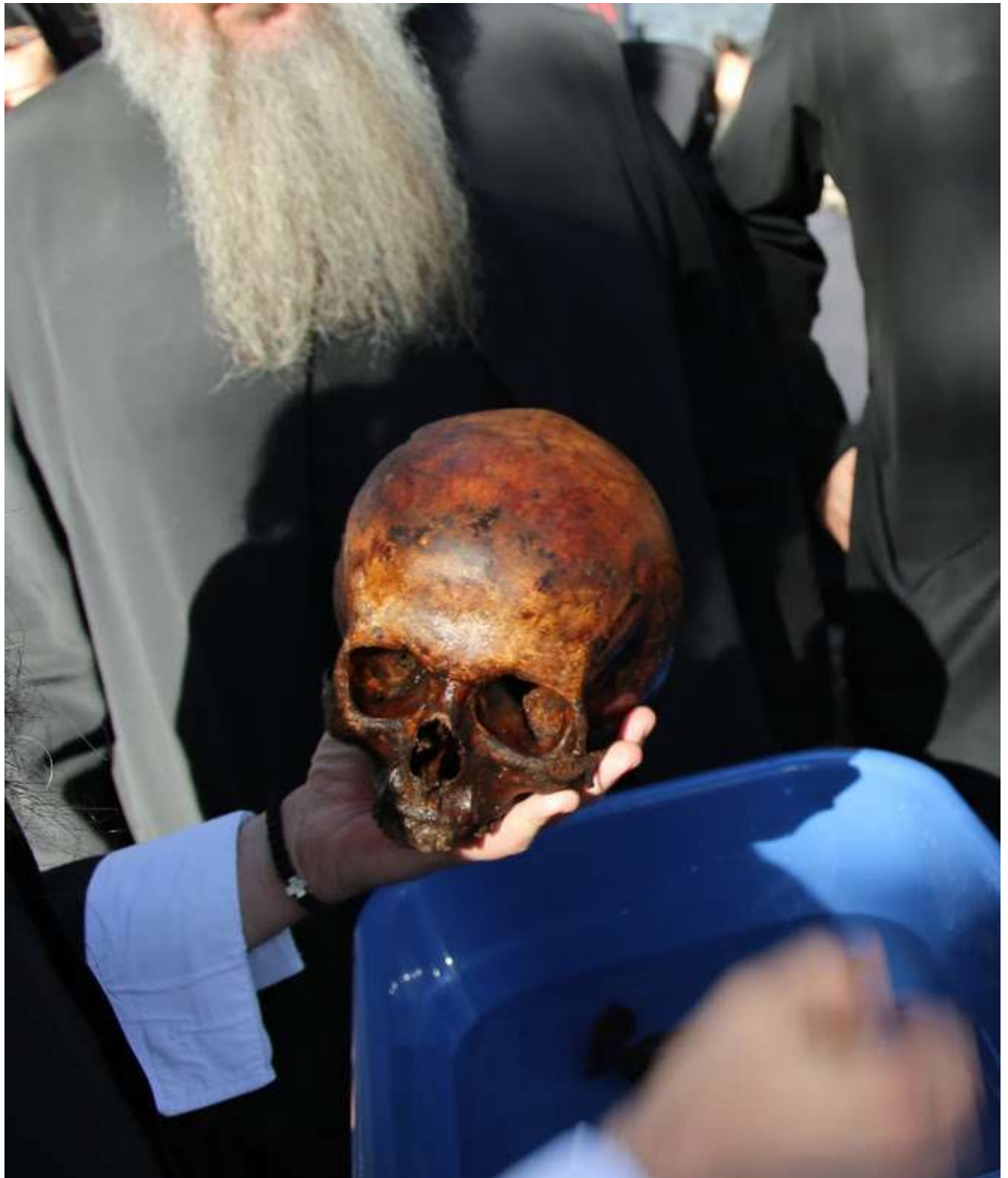
Diferite obiecte care i-au aparținut Sfântului Calinic. Imagine preluată de [aici](#).

Alte fotografii de la deshumarea sfintelor moaște. Imagini preluate de [aici](#).

Pe 15 octombrie a avut loc aducerea moaștelor Sfântului Calinic în Catedrala Acoperământul Maicii Domnului, din Edessa, în prezența a 19 ierarhi, preoți și credincioși.

Imagini prluate de [aici](#).

Mitropolitul Ioil

Ἰνδευμαχος Πατριᾶς
www.Romfea.gr

Mitropolitul Ierotheos Vlachos

Cinstitul cap al Sfântului Calinic[/caption]

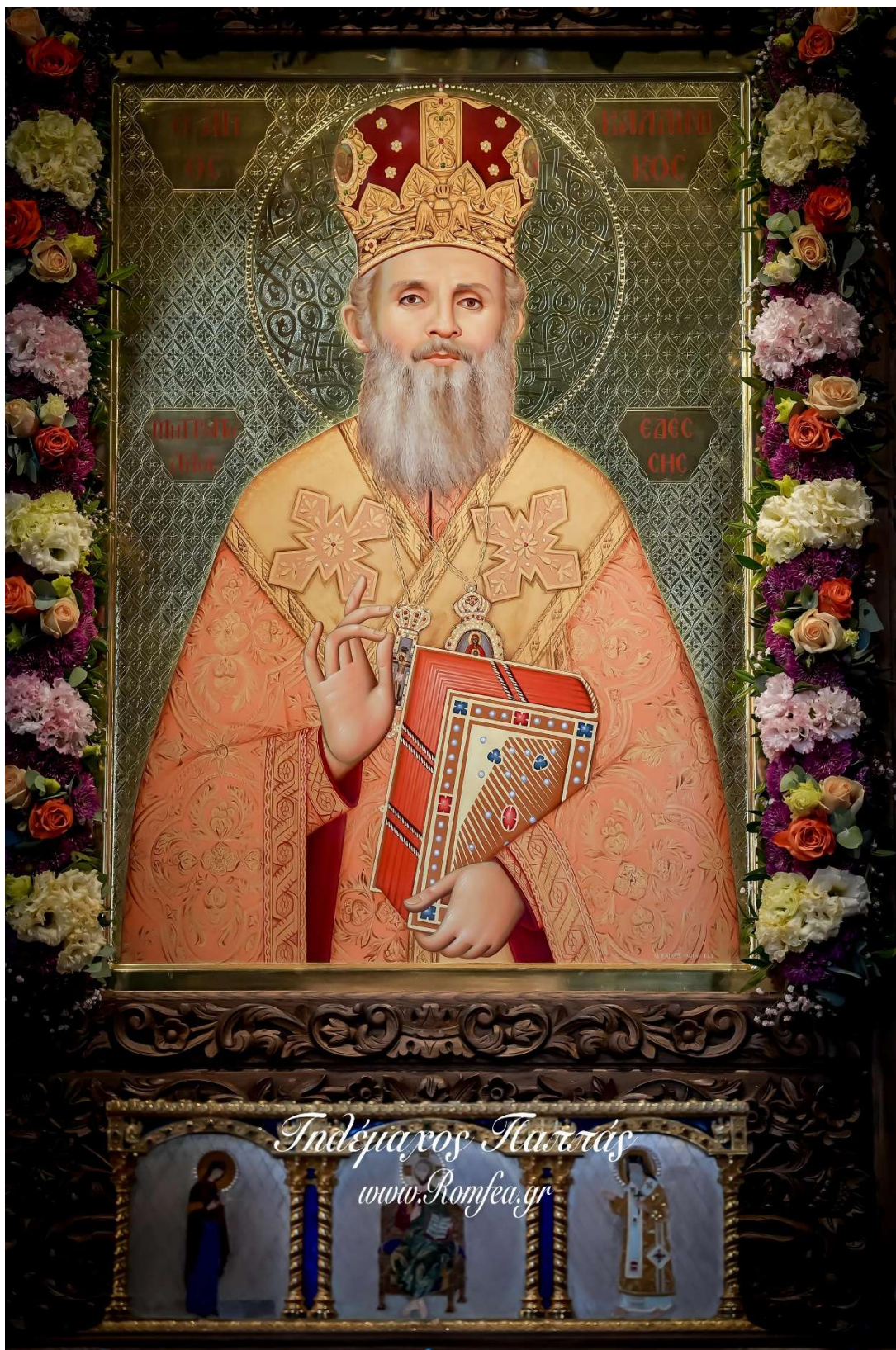

Engolpionul Mitropolitului Ioil purtat pe 15 august 2025

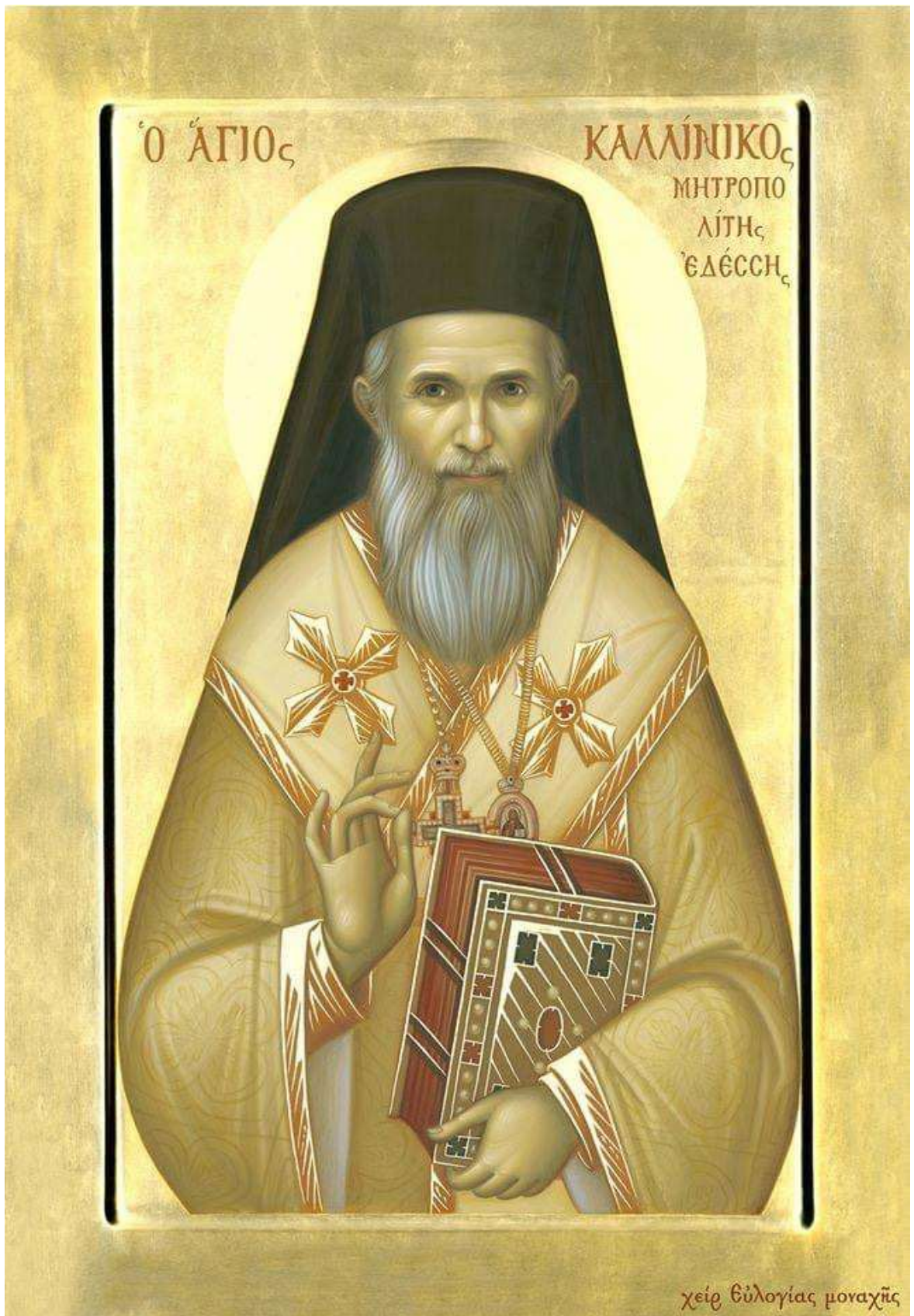

Ἰνδέρμαχος Πατριᾶς
www.Romfea.gr

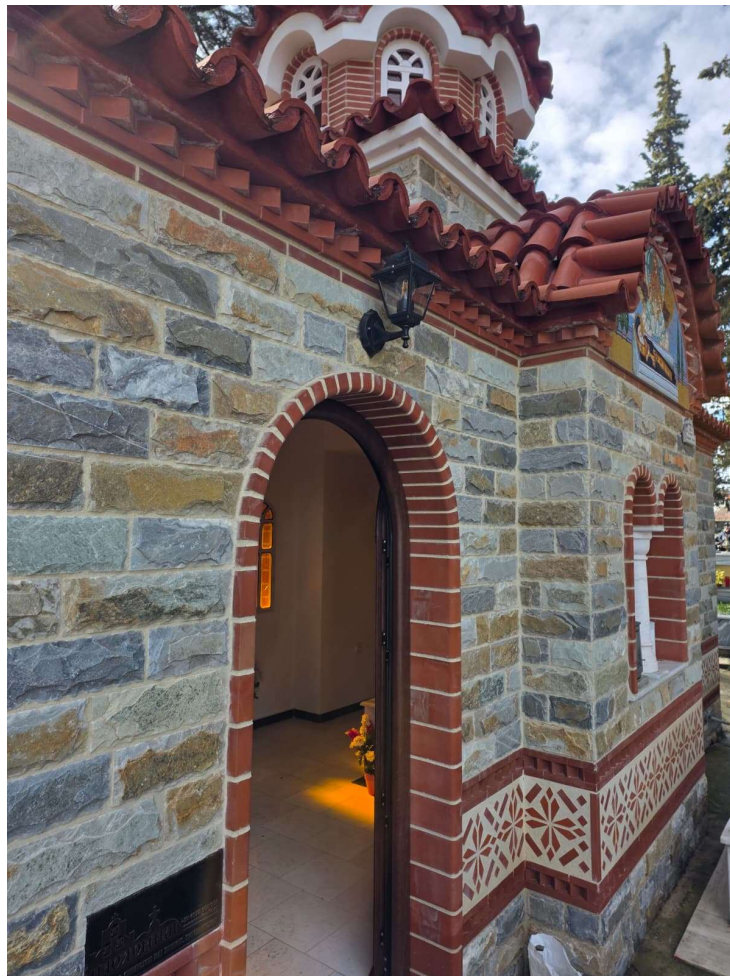
Imagini preluate [de aici](#). Galeria foto [aici](#).

Icoana preluată de [aici](#).

Sfinte Calinic, roagă-te Domnului pentru noi!

Paraclisul construit la mormântul Sfântului Calinic

Mitropolitul Ioil la vremea vecerniei din 15 octombrie 2020. imagine de [aici](#).

Din amintirile Mitropolitului Ioil al Edessei despre Sfântul Calinic
(fragmente repovestite de aici, https://www.youtube.com/watch?v=T9YdU6id_lg)

Mitropolitul Ioil al Edessei a fost alături de Sfântul Calinic vreme de 12 ani. În anul 1972 viitorul mitropolit Ioil, fiind proaspăt absolvent de teologie, a ajuns ca soldat la Ianița, o localitate din apropierea Edessei. La vremea în care viitorul mitropolit a sosit, părintele duhovnicesc al acestuia, Epifanie Teodoropulos, se afla în dialog cu Sfântul Calinic. Cei doi au discutat între ei, iar mai apoi Sfântul Calinic l-a întâlnit pe viitorul mitropolit Ioil în Ianița. În următorii doi ani cât a fost soldat, Sfântul Calinic a continuat să vină și să-l întâlnească spunându-i să rămână în Mitropolia Edessei. Mai mult, i-a dat permisiunea de a predica de la amvon în haine civile și de a preda la școlile duminicale din câteva biserici.

Mitropolitul Ioil a fost impresionat de personalitatea Sfântului Calinic. Era un om simplu, nu era ca un preot care să se laude cu studiile lui, deși terminase teologia având rezultate foarte bune. Știa foarte bine Noul Testament. Era un bun predicator, simțea pulsul audienței și oriunde mergea era primit cu mare bucurie.

„Rămâi aici cu mine” i-a spus Sfântul Calinic viitorului mitropolit care la acea vreme avea alte planuri, își dorea să meargă pe o insula din sudul Greciei crezând că așa va fi mai ușor. Dar părintele duhovnic

Epifanie l-a sfătuit să rămână alături de Sfântul Calinic. Așa că tânărul a luat aceasta ca pe voia lui Dumnezeu și a rămas.

Biroul mitropoliei era permanent deschis. Oricând cineva suna la soneria de la ușă, venea Sfântul însuși pentru a deschide ușa, deși fiind mai în vârstă, ceilalți părinți încercau să îl facă să stea liniștit și să nu mai coboare. Cobora și la ora 15:00 să deschidă ușa, uneori pentru cei care așteptau milostenie. Întotdeauna căuta ceva prin buzunare pentru a le da ceva. Dar nu numai acestea. Ca păstor avea multe daruri.

În apropierea mitropoliei era o școală și elevii de acolo vizitau zilnic biroul mitropolitului și cereau o bomboană sau o cruciuliță. Chiar și acum, bătrânii de astăzi, copiii de ieri care îl vizitau pe Sfânt, își amintesc foarte viu cum anume îl vizitau și cum erau primiți. Sfântul le dădea bomboane, cruciulițe sau iconițe, în fiecare zi. Era prieten cu mulți copii și îi respecta ca pe niște adulți. Copiii aveau curaj față de el, nu se sfiau. Cum se terminau cursurile, imediat îl vizitau pe Sfântul Calinic și abia apoi mergeau acasă.

Nu a dat afară pe vreun adult din biroul lui. Îi primea pe toți. Nu avea un program fix de vizite, putea fi găsit oricând, fie după-amiaza, fie dimineața devreme.

Sfântul se trezea dimineața devreme. Se culca pe la 9-10 seara și se trezea foarte devreme. Spune că atunci când un preot slujește, acesta trebuie să fie treaz, nimeni nu trebuie să îl vadă somnoros sau într-o stare nepotrivită pentru că niciun credincios nu se va simți inspirat să se roage.

Când se trezea, mergea și deschidea ferestrele colaboratorilor săi. Așa că întreaga Mitropolie era aerisită. Nu îi era rușine să facă acest lucru. Era un om simplu. De mai multe ori a fost văzut în bucătărie alături de părintele Ierotheos (viitorul mitropolit de Navpaktos) spălând farfuriile, iar el ștergându-le.

Își lustruia pantofii singur, iar mai apoi lustruia pantofii și celorlalți părinți de la Mitropolie.

Pe de o parte avea slujirea de arhieru, iar pe de altă parte era un om simplu, la fel cum se istorisește prin viețile sfinților. Nu impunea distanța între el și ceilalți oameni. Îi asculta pe colaboratorii săi, își schimba programul de multe ori. Nu era rigid. În privințele duhovnicești era foarte categoric, dar în alte privințe știa să asculte. Chiar spunea că dacă cineva vrea să aibă o bună colaborare cu alții trebuie să învețe să treacă cu vederea, chiar dacă opinia celuiilalt ni se pare vătămătoare sau neîndreptățită, cu toate acestea noi trebuie să o acceptăm și să acționăm așa cum ne descoperă voia lui Dumnezeu.

Mitropolitul Ioil al Edessei, ucenicul Sfântului Calinic. Fotografie preluată de [aici](#).

Mitropolitul Ioil al Edessei – despre modul în care Sfântul Calinic îi cerceta înainte pe cei pe care urma să îi hirotonească. *(Traducerea videoclipului în care Mitropolitul Ioil spune aceste lucruri nu îmi aparține. Eu doar am reformulat ideile traduse de altcineva. Cu toate acestea, consider foarte interesante informațiile prezentate despre Sfânt).*

Sfântul Calinic îi cerceta cu foarte multă atenție pe cei care veneau să ceară hirotonia. Se spune despre Sfânt că dacă ar fi fost să îi hirotonească pe toți cei care au venit la el, ar fi avut încă o sută de preoți, dar a rămas în istorie ca un ierarh care a hirotunit mulți preoți foarte buni, tocmai pentru că i-a cercetat înainte cu multă atenție.

Obişnuia să îl cheme pe cel care venea la hirotonie și vorbea cu el, era mărinimos, îl servea cu ceva, se împrietenea cu el, avea un dialog deschis cu el. Se interesa de unde era, găsea lucruri comune despre care

să vorbească și după ce respectivul se destindea și se crea o atmosferă de sinceritate, de familiaritate, Sfântul mergea mai departe și îl cerceta. Era foarte atent la moralitate și la păcatele trupești. Avea un mic șiretlic și îl întreba pe candidat: „Cum este, ai fost cu vreo femeie, înainte sau după armată?” Și poate că tânărul spunea că înainte de armată, nu după. Desigur, când afla astfel de lucruri mergea mai departe cu dialogul, iar la final spunea: „te voi înștiința”, însă răspunsul nu era cel așteptat de candidat.

Înainte de hirotonie mergea la primarul de unde era candidatul și îl întreba: „voi hirotoni pe cutare, ce știi despre el? Duce o viața bună? Familia lui cum este?”. Și făcea un anunț că va fi hirotonit cutare persoană și dacă cineva are ceva împotriva lui, să vină să îl înștiințeze.

Era foarte atent la preoții căsătoriți la două lucruri: la moralitate și să nu fie iubitori de arginți. Sfântul spunea că dacă preoții de mir nu au aceste două lucruri, toate celelalte se iartă și lucrarea lor izbândește.

Dacă auzea că vreun preot avea mici abateri, îl chema și îi atrăgea atenția și îi spunea acest lucru: să fie curat în privința celor trupești, iar dacă păzește aceasta și ne iubirea de arginți, toate celelalte se iartă.

Era foarte atent cu preoții după hirotonie, avea întâlniri regulate cu ei în diferite orașe, avea sinaxe și vorbea cu ei, îi sfătuia. Ținea sinaxa în așa fel încât după ce vorbea el fiecare preot spunea problemele pe care le întâmpina în parohie. În felul acesta i-a format pe acești preoți să fie preoți buni.

Textul de mai jos a fost preluat de [aici](#) și este tradus automat din limba greacă în limba română.

Pasajele pe care le-a folosit din Sfânta Biblie au fost numeroase. Îi plăceau în mod special pasajele care vorbeau despre zădărnicia vieții omenești, cum ar fi, de exemplu, cea a Sfântului Iacob Fratele: „Ce este viața voastră? Abur sunteți, care se arată o clipă, apoi pieri.” (Iacov 4:14).

El avea un simț al zădărnicii vieții, în contrast cu cuvântul lui Dumnezeu care rămâne veșnic, motiv pentru care îi plăcea să folosească pasajul Apostolului Petru: „Pentru că tot trupul este ca iarba și toată slava lui ca floarea ierbii: uscatu-s-a iarba și floarea a căzut, iar cuvântul Domnului rămâne în veac.” (1 Petru 1:24-25). În această direcție a folosit și pasajul Sfântului Ioan Teologul: „Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2:17).

Un alt pasaj pe care și-l amintea constant și îl rostea din toată inima este pasajul Apostolului Pavel care se referă la arătarea lui Hristos atât în inima omului îndumnezeit, cât și în timpul celei de-a Doua Veniri a Sa: „Iar când Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru slavă.” (Coloseni 3:4). Și îmi amintesc că, atunci când era în Spitalul din Londra, a repetat acest pasaj în continuu o zi întreagă, de dimineața până seara.

Și, bineînțeles, avea și propriile expresii, pe care le folosea constant. Voi menționa două dintre ele.

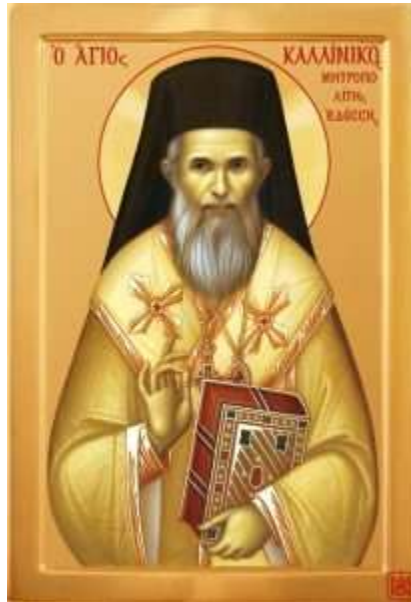
O frază era: „Cerul va vorbi”, pe care o spunea atunci când era calomniat. Și el a trecut prin dificultăți în viața sa, deoarece nu există om fără dificultăți, fără calomnii. Totuși, de obicei nu răspundea, nu se justifica, ci spunea această frază. Aceasta arată că trebuie să avem încredere în purtarea de grijă lui Dumnezeu. Când

i-am spus că poate ar trebui să facem un anunț și să infirmăm calomniile pe care le spuneau, el răspundea: „Cerul va vorbi, părintele meu”. Și cerul a vorbit cu adevărat odată cu canonizarea sa. Și o altă frază spunea încontinuu: „Prin puterea legii duhovnicești”. Îl întrebam: „Ce vom face cu asta?” Și el răspundea: „Prin puterea legii duhovnicești”. El respecta legea duhovnicească mai presus de orice, ceea ce înseamnă că orice face cineva în viață, îl găsește înaintea lui atât în această viață, cât și în cea viitoare.

De asemenea, de obicei, la fiecare problemă care apărea, fără a face vreo observație anume, repeta de multe ori: „Doamne, miluiește-te”, ceea ce avea multe semnificații și acesta era un exemplu al faptului că avea constant în minte rugăciunea lui Iisus.

Troparul Sfântului Calinic al Edessei

(prăznuit pe 8 august)

Glasul 1, Τῆς ἐρήμου πολίτης (Locuitor pustiului).

Pe păstorul Edessei, pe Ierarhul cel laudat și strălucitorul luceafăr cel a toată Biserica, pe Sfântul Calinic să îl cinstim, pe călăuzitorul tuturor, că se roagă fără încetare pentru toți cei ce îi strigă pururea: Slavă lui Hristos, Celui ce te-a slăvit, slavă Celui ce te-a arătat, slavă Celui ce pururea ne dă vindecări cu solirea ta.

Ἀπολυτίκιον Ἑῆχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς Ἐδέσσης ποιμένα,
Ἀρχιθύτην πανεύφημον,
καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης,
τὸ λαμπρὸν σεμνολόγημα,
Καλλίνικον τιμήσωμεν πιστοί,
τοῦ κλήρου καὶ λαοῦ τὸν ποδηγόν,
ὡς πρεσβεύοντα ἀπαύστως ὑπὲρ αὐτῶν,
τῶν ἐκβοώντων πάντοτε.
Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ,
δόξα τῷ σὲ ἀναδείξαντι,
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Tropar scris în greaca veche de Mitropolitul Ioil al Edessei, Pellei si Almopiei și tradus de Părintele Sabin Preda. Icoană preluată de [aici](#).

Condacul Sfântului Calinic al Edessei

Glas 2 Cu ale sângiurilor tale...

Pe Calinic următorul Cuvântului, pe al Edessei păstorul preaminunat și cuviința a toată Biserica, să
îl cântăm, dar, de-sfinți-iubitorilor, că întărirea noastră arătat-u-s-a.

Icosul Sfântului Calinic al Edessei

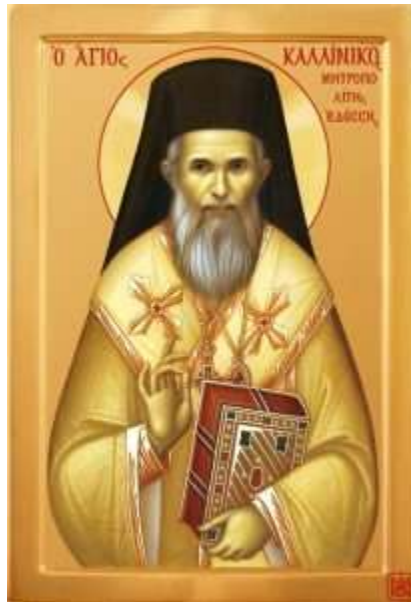
Pe al Sitaralonului vlătarul mult roditor, pe-al Acarnaniei finicul cel cu ramuri înalte și al Edessei
sfânt episcopul cu cântări cinstite să-l încununăm astăzi, făcând pomenirea lui cea de peste an. Că acesta
din pruncie fiind învățat cele dumnezeiești și iubind fierbinte pe Hristos, în cartea sfântă a celor sfințiți s-a
scris, episcop al Edessei făcându-se, și ca un dascăl strălucit pe mulți pe mântuitoarea cărare i-a îndreptat;
pentru aceasta s-a și făcut chip al păstorului preabun și cu bucurie pe acesta să-l laudăm, că întărirea
noastră arătat-u-s-a.

Troparul paraclisului Sfântului Calinic al Edessei

Glas 4

Al edessenilor Păstorule mare și a Bisericii cinstita podoabă, făclia credincioșilor, Sfinte Calinic,
din toată primejdia izbăvește-ne grabnic, gonind boala trupului și durerea din suflet, că îndrăzneală ai către
Hristos, ca un prieten la El mijlocindu-ne.

Tropar preluat de [aici](#).

Paraclisul Sfântului Ierarh Calinic al Edessei

Troparul paraclisului

Al edessenilor Păstorule mare și a Bisericii cinstita podoabă, făclia credincioșilor, Sfinte Calinic, din toată primejdia izbăvește-ne grabnic, gonind boala trupului și durerea din suflet, că îndrăzneală ai către Hristos, ca un prieten la El mijlocindu-ne.

Canonul

Glasul al 8-lea

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat și din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului și Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Pe-ai tăi cântăreți, Sfinte Calinic, cu sfintele tale rugăciuni către Dumnezeu nu înceta a ne păzi de-a pururi de toată reaua-ntâmplare, rugămu-te.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Întru înălțimea darurilor mai presus de fire te-ai adus, bine viețuind, de unde și nouă, Ierarhe, a mântuirii cărare arată-ne.

Slavă...

Liman fă-te, Sfinte, netulburat, celor ce-n Edessa și-n tot locul îți laudăm a sufletului voie ne-mpărțită și toată fapta plăcută lui Dumnezeu.

Și acum...

Poporul cu-al tău acoperământ păzește-l, Fecioară, necălcăt de neghinele de suflet stricătoarelor eresuri și născocirile șarpelui preaviclean.

Cântarea a 3-a

Irmosul: Doamne, Cel Ce ai făcut bolta cerească și ai zidit Biserica Ta, Tu mă întărește pe mine întru dragostea Ta; Cel Ce ești Culmea doririlor și credincioșilor Întărire, Unule Iubitorule de oameni.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Otrăvită săgeata clevetitorilor ai oprit toată prin răbdare, Părinte, și prin credința ta, ci năvălirile lui Velkerasupra-mi toate depărtează-le cu rugăciunea ta.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Al tău suflet, Părinte, și mintea pururi, și inima Mai-marelui Păstorilor dat-ai, Domnului tău Hristos, și-al păstoririi ai darul luat de la Dânsul; pe care dă-l, bunule, celor ce păstoresc.

Slavă...

Cu a ta rugăciune îndrăciților te-ai făcut doctor în Agrinio mare, prealăudatul, pentru aceasta strigăm, rugătorii tăi, Sfinte, de vicleanul luptător pururi păzește-ne.

Și acum...

Preaurât obiceiul balaurului viclean, celui ce ne luptă sălbatic și ne dezbină cumplit, cu-a ta putere degrab potolește-l, Stăpână, și nerușinarea lui și toate săgețile.

Și aceste tropare:

Izbăvește, de Dumnezeu purtătorule Ierarhe, pe cei care alergăm la sfânt ajutorul tău, că nouă părinte ne ești în Domnul.

Îndură-te, de Dumnezeu Născătoare prealăudată, și chinul meu cel trupesc degrab contenește-mi-l și vindecă-mi sufleteasca durere.

Sedealna Glasul al 2-lea Podobie: Fierbinte solești...

Păstor înțelept și crainic întru totul sfânt, străjer neadormit al dreptei cinstiri de Dumnezeu, Calinic minunatul, cu puterea Duhului arătatutu-te-ai, pentru aceasta nu înceta solind ca să scăpăm noi din toate relele.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înțeles-am lucrurile Tale și am preaslăvit Dumnezeirea Ta.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

În chip vrednic suitutu-te-ai pe tronul Edessei, dumnezeiescule, și în ceruri mijlocești acum la tronul Treimii pentru robii tăi.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Cu-nțeleaptă povață ta întărit-ai pururea și cu dragoste pe aceia ce te cautau; pe care și-acum ajută-i, bunule.

Slavă...

Dă tărie de-a pururea celor ce sărută sfântă icoana ta și cer harul tău cu dragoste, vrednice de cinste, Sfinte Calinic.

Și acum...

Ție „Bucură-te” cântând, Maică Preacurată, din toată inima, vindecare neputințelor cerem cu credință și evlavie.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, lubitorule de oameni.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Gură lui Hristos arătat-te-ai și dascăl sfânt, învățând, înțelepte, pe credincioși; și-n noi însuflă viață plăcută Domnului.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Dă-ne tuturor, Ierarhe, cu solirea ta ascultarea cea curată de Dumnezeu, și-a Raiului nădejde, vrednice de laudă.

Slavă...

Cursa celor răi, Ierarhe, depărtează-o de la cei ce cu credință statornică în toată vremea te cheamă, slăvite Calinic.

Și acum...

Cea ce-ai născut negrăit pe Ziditorul tău, către Acesta solește neîncetat, Maică Fecioară, pentru cei care te laudă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul și Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăți și viața mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Cu sfintele mijlocirile tale, dăruiește celor care te roagă netulburați a petrece viața și sufletească vârtute și liniște, că tu, cinstite Calinic, chip al păcii de-a pururi făcutu-te-ai.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Se vindecă de durerea trupului și de toate sufletești chinuri cei ce cu râvnă aleargă la racla moaștelor tale, slăvitule, celor vii și pline cu adevărat de-ale Duhului daruri duhovnicești.

Slavă...

Acoperă pururi cu puterea ta toată latura Edessei și Pellei și pe aceia ce-aleargă la tine, de Dumnezeu purtătorule Calinic, că tuturor părinte blând arătatu-te-ai pururi și iubitor.

Și acum...

Marie, vestirea Prorocilor, și toiagul Mucenicilor tare, și-a Cuvioșilor sfântă grăire, cu Calinic ierarhul, dar, roagă-te la Fiul și Stăpânul tău să scăpăm de osândă, rugămu-ne.

Și aceste tropare:

Izbăvește, de Dumnezeu purtătorule Ierarhe, pe cei care aleargă la sfânt ajutorul tău, că nouă părinte ne ești în Domnul.

Născut-ai netălcuit pe Cuvântul, Fecioară Maică, pe Carele prin cuvânt în pântece L-ai luat, lucrând mântuire la toată lumea.

Condacul, glasul al 2-lea. Podobie: Cu ale sângelui tău...

Al edessenilor părinte și dascăl sfânt vreme-ndelungă te-ai făcut, Ierarhule, dând mângâiere degrabă și liniște îndureraților și necăjiților, și acum, dar, slăvite, ajută-ne.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală și focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat ești Doamne Dumnezeule în veci.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Harul tău strălucește mai presus decât soarele cântăreților tăi și celor care cerem trupească sănătate și încetarea necazului cu ale tale soliri la Domnul, Ierarhe.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Sfinte moaștele tale în Edessa, părinte, și pretutindenea izvor de vindecare se arată și largime minunată în strâmtorări; pentru aceasta și noi le sărutăm cu râvnă.

Slavă...

În viață iubit-ai Stăpâneasca poruncă, legile Domnului tău făcând și cu acrivie pe toate, Ierarhe, tuturora grăindu-le, al căror dascăl preabun fă-te și nouă pururi.

Și acum...

Făcătoare de bine arătatu-te-ai lumii, Maică a Domnului, născând fără sămânță pe-al lumii Făcătorul și Stăpânul zidirilor, pe Care roagă-L mereu, spre noi milostivindu-L.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe Care Îl laudă Oștile îngerești, lăudați-L și-L preînălțați întru toți vecii.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Fă-te al nostru ocrotitor și păzitor și-ajutor în necazul vieții și leac de la Domnul, Sfinte, în toată boala.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Cu-a ta lucrare, Arhiereule, stinge tulburările și nebunia de vrăjmași iscate în obștea creștinească.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, pe Domnul.

Harul dă-mi mie să îți fac pomenirea de peste an după cum se cuvine și cu cuviință, slăvite Ierarhe.

Și acum...

Lăcaș, Fecioară, al Împăratului slavei arătatu-te-ai fără de pată, pentru aceasta cerem purtarea ta de grijă.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preînălțându-L pe El întru toți vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe Care Îl laudă Oștile Îngerești, lăudați-L și preînălțați-L întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fecioară Preacurată, cei mântuiți prin tine de Dumnezeu Născătoare te mărturisim, cu netrupeștile Cete pe tine mărindu-te.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Slujind cu vrednicie pe pământ, în ceruri te-ai numărat mai apoi cu cei fără de trup; pentru aceasta, Părinte, păzește-mă, rogu-te.

Sfinte Calinic, roagă-te pentru noi!

Întâmpini ca un înger, slăvite, al Edessei, pe cei ce-și pleacă genunchii la mormântul tău și cele de trebuință cer cu smerenie.

Slavă...

Cu mare îndulcire chemarea ta o strigă cei ce te cântă pe tine, Sfinte Calinic, toată sminteala vieții prin ea risipindu-o.

Și acum...

Cu-a Fiului tău rază fiind strălucită, întunecata mea inimă luminează-o, să umblu, Maică, pe calea dreaptă a lui Hristos.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și preanevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără

de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Megalinariile

Bucură-te, fala Ierarhilor, și slava Edessei și dreptarul păstorilor, bucură-te pomul Etoliei, slăvite, ce-ai odrăslit în Domnul roadele harului.

Al Sitaralonului sfânt vlăstar te-ai vădit și mare iconom al lui Dumnezeu, cela ce cu sfatul poporul îndreptat-ai, Părinte, la bogate pășunile Domnului.

Mormântul tău, Sfinte, s-a arătat sfântă bogăție a Edessei, slăvitule, harul vindecării de-a pururi izvorându-l celor ce cu credință se-nchină acestuia.

Obștea ta aceasta păzește-o cu sfintele tale rugăciuni către Dumnezeu de toată năvala vrăjmașului, Părinte, de-a pururea cinstite, bunule Calinic.

Pe toți credincioșii cu apele propovăduirii îi adăpi, înțeleptule, însutit în ceruri, de trei ori fericite slăvite Ierarhe, spicele secerând.

și ale Născătoarei de Dumnezeu

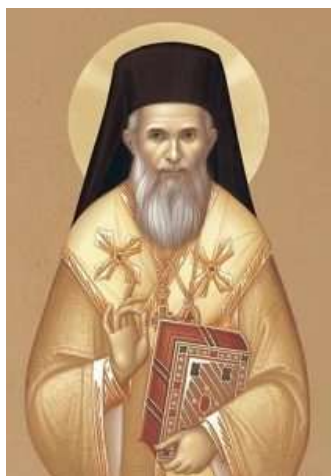
Din tine, Născătoare de Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul întrupându-Se negrăit, covârșești, Fecioară, Oștirea cea cerească; ție, dar, îți aducem cântare de laudă.

Cu toate Oștirile îngerești, cu Botezătorul, cu Apostolii cei slăviți și cu tot soborul Sfinților, Stăpână, Fiului tău te roagă, toți să ne mântuim.

Troparul

Pe păstorul Edessei, pe Ierarhul cel laudat și strălucitorul luceafăr cel a toată Biserica, pe Sfântul Calinic să îl cinstim, pe călăuzitorul tuturor, că se roagă fără-ncetare pentru toți cei ce îi strigă pururea: Slavă lui Hristos, Celui ce te-a slăvit, slavă Celui ce te-a arătat, slavă Celui ce pururea ne dă vindecări cu solirea ta.

Textul paraclisului este preluat de [aici](#).

Acatistul Sfântului Ierarh Calinic al Edessei

Condacul 1

Pe Ierarhul cel cu totul lăudat al Edessei, care a strălucit de curând ca un soare, să-l lăudăm în cântări cu bucurie, că pretutindeni a propovăduit, ca un păstor, numele lui Hristos, prin viață și prin cuvinte, pentru care strigăm: Bucură-te, Părinte Calinic!

Icosul 1

Înger te-ai arătat și culme a păstorilor, Sfinte Calinic, slujind ca Ierarh în vremurile din urmă, că, primind vrednicia arhierască, ai îndrumat cu înțelepciune Mitropolia ta, cugetătorule de Dumnezeu, pentru care îți grăiesc acestea:

Bucură-te, vlăstar al Etoliei;

Bucură-te, floare a Bisericii;

Bucură-te, laudă a Sfinților Episcopi;

Bucură-te, pildă a clericilor virtuoși;

Bucură-te, bărbat preaevlavios al lui Hristos;

Bucură-te, păzitor priveghelnic al oilor Lui;

Bucură-te, cinstit Ierarh al edesenilor;

Bucură-te, povățuitor al bincredincioșilor;

Bucură-te, împreună-părtaș cu cetele Sfinților;

Bucură-te, următor al dumnezeieștilor păstori;

Bucură-te, cel de o ceată cu propovăduitorii de Dumnezeu;

Bucură-te, mijlocitor pentru muritori;

Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 2

Având pilda vieții bunicului tău, din copilărie ai iubit viața Sfinților, cu totul fericite, stăruind în toate zilele în rugăciuni, Ierarhe Calinic, și strigând neîncetat așa: Aliluia!

Icosul 2

Lucrând pământul inimii, udat cu ploile Mângâietorului, și aruncând în brazdele ei semințele Domnului, cinstite Calinic, ai cules snopii și roadele darurilor duhovnicești, auzind de la toți așa:

Bucură-te, cel de un obicei cu Părinții;

Bucură-te, cel de o cinste cu Îngerii;

Bucură-te, pildă pentru cei de vârsta prunciei;

Bucură-te, chip de urmat pentru copii și tineri;

Bucură-te, că te-ai arătat înfrumusețare a satului tău;

Bucură-te, că ai urmat bunicului tău cu credincioșie;

Bucură-te, vlăstar binecredincios al Sitaralonilor;

Bucură-te, podoabă a Etoliei mult-vestite;

Bucură-te, lauda casei tale;

Bucură-te, cel ce ne ești odor de mare preț;

Bucură-te, mielul lui Hristos Dumnezeu;

Bucură-te, pecetea Sfinților Săi;

Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 3

Puterea Mângâietorului, care ți-a luminat mintea, Părinte Sfinte, ți-a mișcat și limba ca să predici poruncile lui Hristos prin orașe și sate. Pentru aceasta, cei ce te ascultau, grăiau din adâncul inimii: Aliluia!

Icosul 3

Avându-te podoabă dumnezeiască, Mitropolia Etoliei și Acarnaniei se lauda cu tine, cel drept, și se bucura poporul cel preacinstit, împreună cu clerul iubitor de Hristos, strigând ție cu căldură:

Bucură-te, gură a Duhului Sfânt;

Bucură-te, propovăduitor al Ziditorului tuturor;

Bucură-te, râvnitor al predaniilor părintești;

Bucură-te, muștrător al eresurilor celor cu credință rea;

Bucură-te, că adesea umblai pe jos, cercetând satele;

Bucură-te, că risipești vrăjitoriile vrăjmașilor;

Bucură-te, cel ce ai ales viețuirea pașnică;
Bucură-te, cel ce ai dorit lucrarea Apostolilor;
Bucură-te, cel ce rosteai predici dumnezeiești;
Bucură-te, cel ce ai urât mândria demonilor;
Bucură-te, cel ce ai zădărnicit răutatea omenească;
Bucură-te, cel ce ai zdrobit înșelăciunile lui veliar;
Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 4

Având râvnă în inimă, ai propovăduit tuturor cu îndrăznire pe Iisus Mântuitorul și, ca un Apostol, ai învățat poporul Bisericii să fugă de patimile cele pierzătoare, dar să rămână întru Hristos și să-I cânte: Aliluia!

Icosul 4

Ai ajuns, cu adevărat, la înălțime duhovnicească, îmbrăcându-te după vrednicie cu sfințitul veșmânt al diaconilor, că fratele tău, arhieru, în chip înțelept te-a hirotonit, de Dumnezeu purtătorule Calinic, strigându-ți cu bucurie unele ca acestea:

Bucură-te, lumina casei noastre;
Bucură-te, făgăduința părinților noștri trupești;
Bucură-te, cinstită laudă a fraților tăi;
Bucură-te, luminată podoabă a rudelor tale;
Bucură-te, că ai îmbrăcat veșmânt de slujitor sfințit;
Bucură-te, că ai fost înscris în rândul clerului;
Bucură-te, cel ce ți-ai învățat mintea cu modestia;
Bucură-te, cel ce ai biruit ispitele trupului cu înfrânarea;
Bucură-te, vlăstar roditor al lui Hristos;
Bucură-te, pom cu multă roadă al Eladei;
Bucură-te, râu pururea curgător al darurilor duhovnicești;
Bucură-te, chip al credincioșilor ortodocși;
Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 5

Toți te-au cunoscut cercetător, călăuzitor și povățuitor al oamenilor care șchiopătau în credință, că tu, ca un Înger pe pământ, ai străbătut tot ținutul Acarnaniei, asemănându-te Domnului, Căruia strigai: Aliluia!

Icosul 5

Te-ai arătat asemenea Sfinților prin viața ta, de Dumnezeu luminate Calinic, gură a Domnului, și ai

primit, cu adevărat în chip vrednic, treapta preoției, slujind ca un Înger. Pentru aceasta și auzeai unele ca acestea:

Bucură-te, harpă a evlaviei;
Bucură-te, gură a adevărului;
Bucură-te, între slujitorii lui Hristos cel mai dumnezeiesc;
Bucură-te, chip deplin al bărbaților îndumnezeiți;
Bucură-te, că ai slujit taina Vieții;
Bucură-te, că ai smerit puterea lui veliar;
Bucură-te, floarea preoților purtători de Duh;
Bucură-te, frumusețea părinților duhovnici;
Bucură-te, călăuzitor al multora către desăvârșire;
Bucură-te, conducător al turmei lui Hristos;
Bucură-te, căutător al comorii Domnului;
Bucură-te, aflător al mărgăritarului Lui;
Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 6

Har ai dobândit, înțelepte Părinte, spre a povățui clerul și poporul Domnului, că, îmbogățindu-te în multe chipuri cu lucrările Sfântului Duh, prealăudate Calinic, ai condus pe cei încredințați ție, pururea cântând: Aliluia!

Icosul 6

Cuvântul nu va putea să înfățișeze râvna ta de a-i îndruma pe calea adevărului pe fiii și prietenii uniți duhovnicește cu tine, Sfinte Calinic, pentru care-ți grăiau acestea:

Bucură-te, cel ce ai urmat blândețea;
Bucură-te, cel ce ai îndepărtat răutatea;
Bucură-te, păstor pașnic, rânduitor de Hristos;
Bucură-te, turn de apărare al Bisericii Sale;
Bucură-te, că ai dorit viața Sfinților;
Bucură-te, cel ce ai avut purtarea și cinstea Sfinților Părinți;
Bucură-te, propovăduitor preasfințit al pocăinței;
Bucură-te, viețuitor doritor de sărăcie;
Bucură-te, nume ales între sfințiții slujitori;
Bucură-te, cântare dumnezeiască a credincioșilor;
Bucură-te, sănătate a copiilor și a tinerilor;

Bucură-te, cădere a demonilor răufăcători;

Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 7

Amintindu-ne de multele tale daruri duhovnicești, de Dumnezeu cugetătorule Calinic, laudăm sfântă viața ta, marea ta iubire din inimă către Hristos Domnul, credința și râvna ta, strigând cu veselie:

Aliluia!

Icosul 7

Ajungând arhieru, har nou ai primit, înțelepte Calinic, cu adevărat ca un cunoscător al tainelor lui Hristos, că, luând tronul Edesei în chip vrednic, ai strălucit ca o stea, luminând poporul cel binecredincios al Mitropoliei tale, care strigă:

Bucură-te, cârmuitor al celor hirotoniți;

Bucură-te, păstor al cinstiților păstori;

Bucură-te, cel ce mult ai strălucit Edesei;

Bucură-te, făclie pururea luminătoare a cetății Pela;

Bucură-te, dumnezeiesc predicator în vestita Almopia;

Bucură-te, liman liniștit al tuturor celor ce veneau la tine;

Bucură-te, cel ce cu sudoare ți-ai lucrat ogorul moștenirii tale;

Bucură-te, cel ce cu înțelepciune te-ai ostenit pentru toți;

Bucură-te, frumusețe a pruncilor;

Bucură-te, strălucire luminată a tinerilor;

Bucură-te, îndrumător și ocrotitor al credincioșilor;

Bucură-te, sprijinitor al celor suferinzi;

Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 8

Străin te-ai arătat, Părinte Calinic, de cele materiale și pământești, înălțându-te către cele de sus și dumnezeiești, că, având viață de feciorie, te-ai împodobit și cu deplina sărăcie, pururea cântând:

Aliluia!

Icosul 8

Cu toată inima te-ai încredințat lui Hristos, Ierarhe Calinic, priveghind spre a-ți păzi turma, că tu, ca un lucrător de pământ, iubitor de Dumnezeu, ai uscat vlăstarele neghinelor. Pentru aceasta, mulți strigau ție unele ca acestea:

Bucură-te, cel de o cinste cu Apostolii;

Bucură-te, cel de un obicei cu Îngerii;

Bucură-te, păstor al Edesei, slăvit de Dumnezeu;

Bucură-te, mult-luminos arhipăstor al cetății Pela;
Bucură-te, că, în chip uimitor, ai înnoit Almopia;
Bucură-te, că ai învățat clerul și poporul ei;
Bucură-te, cel ce ai rânduit preoți în sate;
Bucură-te, cel ce ai alungat cetele vrăjmașului;
Bucură-te, gură sfântă a lui Hristos;
Bucură-te, rană statornică a vrăjmașului;
Bucură-te, cel prin care s-a întărit credința;
Bucură-te, cel prin care mulțimile s-au sfințit;
Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 9

Părinte Sfinte, în vremurile din urmă te-ai arătat păstor adevărat, că, precum a spus de demult cântărețul lui Dumnezeu, David, nu ai dat genelor tale dormitare, nici odihnă, ci cântai: Aliluia!

Icosul 9

Avânt dumnezeiască putere și dragoste deplină, Sfinte Calinic, te-ai făcut cunoscut ca sprijinitor celor sărmani, că tu, îmbrățișând sărăcia de bunăvoie, ai fost prieten al celor săraci și lipsiți, de la care primeai glăsuiri ca acestea:

Bucură-te, lucrător al milostivirii;
Bucură-te, propovăduitor al iubirii de semeni;
Bucură-te, alinare și leac al celor strâmtorați;
Bucură-te, izbăvire a celor demonizați;
Bucură-te, că pe cei nevoiași i-ai umplut de bunătăți;
Bucură-te, că toate ale tale le-ai împărțit săracilor;
Bucură-te, mai-marele clericilor milostivi;
Bucură-te, iubitor și împlinitor al neagonisirii;
Bucură-te, cel ce pe mulți i-ai ajutat să-și poarte crucea;
Bucură-te, cel ce ai luat pe umeri jugul lui Hristos;
Bucură-te, hrană pentru cei ce flămânzesc trupește și sufletește;
Bucură-te, întărire și sprijin al celor neputincioși;
Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 10

Sănătoasă avându-ți mintea până la sfârșitul vieții, Sfinte Calinic, Arhiereul lui Hristos, pe vrăjmașii tăi grăitori de minciuni i-ai biruit strălucit prin rugăciune și iertare, și fără prihană te-ai arătat, Părinte, înălțând cântarea: Aliluia!

Icosul 10

Bărbătește ai răbdat răniri și necazuri din partea unor oameni cu obiceiuri rele, dar și toată răutatea de la demoni, boala cea chinuitoare și ocările vrăjmașilor tăi, Părinte Sfinte, iar acum primești de la toți aceste laude:

Bucură-te, pavăză a credincioșilor ortodocși;
Bucură-te, ocrotire tare a Eladei;
Bucură-te, turn de apărare al Edesei și Pelei;
Bucură-te, înaltă pavăză a toată Almopia;
Bucură-te, nou Apostol al pământului grecesc;
Bucură-te, viteaz arhipăstor al Macedoniei;
Bucură-te, vistierie a slujitorilor lui Hristos;
Bucură-te, podoabă a lăcașurilor sfinte;
Bucură-te, cel ce ai respins năvălirile potrivnicului;
Bucură-te, cel ce ai rupt săgețile clevetirilor;
Bucură-te, cel ce ai risipit armele vrăjmașului;
Bucură-te, cel ce ai biruit ispitele demonilor;
Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 11

Mîntea și mâinile ți le-ai înălțat către cele de sus, auzind clevetirile cele împotriva ta, și, cerând de la Hristos întărire, pe toate le-ai îndepărtat cu putere, cugetătorule de Dumnezeu, prealăudate Calinic, pentru care cântai pururea: Aliluia!

Icosul 11

Având râvnă sfântă și dărnicie, fericite, ai întrecut cu faptele pe ierarhii cei mai înainte de tine, că, în chip minunat ridicând biserici în orașe și sate, ai înălțat dumnezeiescul nume al lui Hristos și ai auzit pe mulți grăind ție:

Bucură-te, ctitor de lăcașuri sfinte;
Bucură-te, cel dintâi între iubitorii de Sfinți;
Bucură-te, apărător al satului Hrisi;
Bucură-te, sprijinitor al ținutului Vasei;
Bucură-te, Părinte asemenea Sfântului Cosma Etolul;
Bucură-te, Ierarh preastrălucit al lui Hristos;
Bucură-te, prieten al Cuviosului Paisie Aghioritul;
Bucură-te, cinstitor al mănăstirilor athonite;
Bucură-te, părtaș al cetei Cuvioșilor;

Bucură-te, cel de un chip cu cei îndumnezeiți;
Bucură-te, cinstitor al Sfintei Hrisi fecioara;
Bucură-te, cel ce ai iubit viața întru curăție;
Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 12

Mult har ai avut, cu totul fericite, aflându-te pe patul suferinței, din pricina cumplitei tale boli, iar cuvântul lui Hristos către Pavel Apostolul, că în neputințe strălucește puterea Lui, s-a împlinit și întru tine, Părinte Calinic. Pentru aceasta, strigai: Aliluia!

Icosul 12

Aducându-ți cântare de mulțumire, Părinte, laudăm mulțimea darurilor tale duhovnicești, că ai dus lupta pe pământ ca un Înger, preacinstite, și te-ai înălțat la cele netrecătoare, auzind de la toți așa:

Bucură-te, toiag al păstorilor;
Bucură-te, luminare a Edesei;
Bucură-te, izvor dătător de har al Bisericii;
Bucură-te, ocrotire a toată Elada;
Bucură-te, că ai ajuns în Raiul lui Hristos;
Bucură-te, că ai biruit puterea diavolului;
Bucură-te, cetățean al Împărăției cerurilor;
Bucură-te, cunoscător, pe pământ, al tainelor dumnezeieștii Liturghii;
Bucură-te, cântare de bucurie pentru poporul eparhiei tale;
Bucură-te, întărire a clerului ei;
Bucură-te, ospăț duhovnicesc pentru cântăreții tăi;
Bucură-te, mijlocitor al nostru către Dumnezeu;
Bucură-te, Părinte Calinic!

Condac 13

O, Părinte Calinic, culmea Ierarhilor și bucuria întregii Edese, ca un Părinte iubitor de fii, primește cu blândețe această cântare de laudă, rugându-te Domnului pentru noi, cei ce-I strigăm: Aliluia!